

VOGELVRIJ

Bedacht en geschreven door Alain Dehaese in 2006

Copyright

Alle teksten uit “Vogelvrij” mogen op geen enkele wijze worden verspreid of gebruikt of overgenomen, tenzij Alain Dehaese hiervoor de reproductierechten heeft verleend.

Korte aanhalingen zijn toegelaten tenzij voor commerciële doeleinden - hoe of welke dan ook - mits de bron duidelijk wordt vermeld, en zonder dat dit systematisch mag gebeuren.

Wenst u een aanhaling over te nemen op een eigen site of in een gedrukte publicatie, gelieve dan contact te nemen met alain@parelsvoordezwijnen.be

1.

Zij was al vierendertig jaar oud, toen zij het toevallig ontdekte. De situatie was toen namelijk extreem, en blijkbaar was dat nodig geweest, want anders had ze het misschien zelfs nooit geweten. Die avond was zij zoals anders thuis de oprit opgereden en had zij haar auto geparkeerd voor de garage. Zij zette de auto nooit in de garage, want die stond immers vol met rommel. Zij opende de deur naast de garage en ging naar binnen, zonder het licht aan te steken. Zij wist zo ook wel de weg, maar verschoot toen zij plots in de rug gestommel hoorde en meteen daarna stevig werd vastgegrepen door twee sterke armen. Haar overvaller sloeg ook zijn rechterbeen rond de hare en zij was aldus onmiddellijk gekneld. Een andere persoon kwam voor haar staan, plaatste snel een prop in haar mond en schoof een blinddoek over haar hoofd, tot voor haar ogen. Iemand fluisterde in haar oor.

“Rustig maar. Je gaat niet dood en je wordt niet verkracht. Wij pakken gewoon het geld en de spullen die ons interesseren. Blijf rustig en alles loopt goed af, ook voor jou.”

De prop werd uit haar mond gehaald en in de plaats werd een doek tussen haar tanden gegleden en achter haar hoofd, niet te strak, vastgeknoopt. Haar enkels werden aan elkaar gebonden met een ruw touw. De beide overvallers namen haar samen op en droegen haar tot in de kelder. Zij hoorde hoe in huis de rolluiken naar beneden werden gehaald. De overvallers kwamen terug in de kelder en deden haar blinddoek af. Het licht in de kelder was aangeschakeld. De overvallers waren nu gerust vermits de auto voor de deur stond en de normale lichten branden. Voor een voorbijganger was er niets aan de hand. De overvallers waren twee mannen. Allebei droegen ze blauwe overalls en hadden een alpinomuts over het hoofd wat hen onherkenbaar maakte. De kelder was zo goed als leeg en ze lieten haar gewoon op de vloer liggen. Het touw dat rond haar enkels gebonden was werd snel met een ander kort touw vastgeknoopt aan een buis van de waterleiding. Op die manier kon zij niet rechtstaan en dus konden de mannen rustig gaan roven in huis.

Het was allemaal zo snel gegaan. Zij had de tijd niet gehad om ook maar op eender wat te reageren. Eerlijk gezegd had ze ook de hele tijd schrik gehad. Eerst nu kwam ze een beetje tot rust. Wat moest ze doen? Wat kon ze doen? Zij lag op de grond met gebonden enkels.

Behalve de trap naar het gelijkvloers was er enkel de luchtkoker voor de verluchting.

Van boven klonk plots gekletter en gerommel. Die mannen waren er gerust in gezien het huis tamelijk ver weg was van de burens. Zij gingen blijkbaar ruw te werk en gooiden op de grond al wat in hun weg lag of hen niet interesseerde. Zij kreeg terug schrik. Tot nu toe waren die mannen eerder beschaafd overgekomen, maar blijkbaar werden zij ruwer. Misschien vonden ze niet genoeg interessante spullen en de vrouw wist dat er geen geld in huis lag. Nu smeten ze nog haar huisraad kapot, maar wat als alles kapot was? Zouden ze dan terug naar de kelder komen om hun woede op haar te koelen? En zij kon niets doen! Zij kon niet weg. Zij zou piepklein als een muis moeten worden of als een musje om door die koker te kunnen vluchten. Best nog als een mus zodat ze kon wegvliegen en snel hulp halen. Ja, een musje moest zij worden.

Weer schrikte zij op. Het geluid van de mannen kwam dichterbij. Zij hoorde hun stappen in de richting van de kelderdeur. Zij moest een mus worden. Zij luisterde niet meer naar het geluid van de inbrekers. Zij moest een mus worden. Ik moet een mus worden. En het gebeurde! Haar lichaam begon te krimpen, haar lichaam vervormde, haar armen werden vleugeltjes. Haar voeten werden mussenpootjes. Haar schoenen en kleren vielen van haar af en ze was bedekt met dons en vleugels. De monddoek en de touwen vielen natuurlijk ook van haar af en precies of ze al die jaren niet anders gedaan had, bleek zij te kunnen vliegen. Zij vloog op en dat lukte goed. Nu werd zij zich opnieuw bewust van de mannen die ondertussen de deur van de kelder openden. De luchtkoker. Zij vloog er naartoe, glipte ertussen en vloog naar buiten. Vrij. Maar waarheen? Wie kan mij nu helpen? Joris en Diane. Dat was een koppel vrienden dat amper twee straten verder woonde. De vrouw had Diane leren kennen in

het zangkoor en zij waren vriendinnen geworden. Zij fladderde tot daar en had geluk want het vensterraam van de living stond open. Joris en Diane zaten in de zetels. Zij vloog naar binnen en bleef stilletjes zitten. Ik moet terug mens worden; Ik moet terug mens worden. En weer concentreerde zij zich daarop en weer gebeurde het! Zij kreeg haar eigen vormen weer. Zij was nu wel naakt en het was Diane die haar eerst opmerkte.

“Magda! Hoe sta jij hier nu!”

Diane was wel serieus verschoten dat haar vriendin hier plots naakt bij hen in de woonkamer stond. Zij en Joris kwamen naar haar toe. Magda had er natuurlijk ook geen rekening mee gehouden dat zij al haar pluimen zou verliezen.

“Oei, sorry. Ja, kun je me een mantel of een deken geven dat ik iets over mij kan gooien. Er stonden overvallers mij thuis op te wachten, maar ik heb kunnen vluchten. Wil je de politie bellen? Snel!”

Dat was wat veel in eens, maar de woorden bleven hangen; overvallers, vluchten, politie bellen. En de vrienden schoten in actie. Joris ging naar de telefoon en toetste het hulpnummer in. Diane nam een plaid en drapeerde het rond Magda. Zij nam haar vriendin naar de keuken, liet haar zitten en schonk een kop koffie in. Koffie is in Vlaanderen niet voor niks het wonderdrankje voor elke moeilijke situatie.

“Joris is al aan het bellen. Je bent hier veilig. Drink wat koffie en ik haal wat kleren van mij boven zodat je iets hebt om aan te trekken.”

Magda bleef zo eventjes allen met haar kopje koffie en nu drong het wonder tot haar door: whaw, ik was een musje en ik heb gevlogen. Da's toch niet normaal. Ze gaan mij niet geloven. 'k Zal dat maar niet vertellen of ze verklaren mij zot. Maar hoe verklaar ik straks dan, dat ik naakt ben, hoe ik uit mijn kelder heb kunnen vluchten en daarna onopgemerkt tot hier geraakt ben? Dit gelooft niemand!

Diane was daar al terug. De politie was op komst en er ging een ploeg rechtstreeks naar het huis van Magda. Diane had een slipje, een jeansbroek en een zachte trui mee voor Magda.

“Maar, enfin. Nu zie ik dat je zelfs niets aan je voeten hebt! Ben jij zo tot hier gelopen? Hebt gij dan niemand op straat gekruist?”

Magda wist niet wat ze zeggen moest. Zij nam dankbaar de kleren aan, draaide zich een beetje om en trok ze snel aan.

“Dank u. Ik wist niet waar ik naartoe moest en ben dan naar hier gekomen. Ik weet het zelf niet. Ik heb op niets anders meer gelet. Ik was in paniek. Ik weet het zelf niet meer.”

“Kom, ga maar zitten. Drink nog iets. Wil je iets sterkers drinken?”

“Nee-nee, dank je. En sorry dat ik hier zo maar binnengevlogen kwam. Sorry ook voor Joris. Wat moet die nu van mij denken?”

“Trek je dat niet aan. Die is dat gewoon dat er vriendinnen van mij naakt langs de achterdeur onaangekondigd binnenkomen.”

En Diane lachte smakelijk. Magda begon nu ook te lachen. Eerst nerveus, maar het lachen hielp en de beide vrouwen kregen nu zowaar de slappe lach. Magda ontspande zowaar.

De deurbel rinkelde en Joris ging opendoen. Hij kwam terug, vergezeld door twee agenten. Magda en Diane waren ondertussen ook terug in de woonkamer. De sfeer in huis veranderde onmiddellijk. Een man en een vrouw in uniform, gepiep en onverstaanbaar gepraat van hun walkietalkies.

“Goedenavond samen. Wie is Magda Verachtert?”

Magda stond recht en deed teken.

“Hebben jullie die overvallers gepakt?”

“Nog niet, madammeke. Een andere ploeg is direct bij u thuis geweest maar de vogels waren gaan vliegen.”

Magda verschoot bij dit zinnetje, maar de agent sprak gewoon verder.

“Kunt u snel een signalement van de daders geven, want wij leggen versperringen aan maar weten niet naar wie we moeten zoeken.”

“Ze waren met twee. Het waren mannen. Ze droegen zo een blauwe overall en ze hadden skimutsen over hun hoofd. Ik kan ze dus niet beschrijven.”

“Weet je hoe zij zich verplaatsen?”

“Nee, geen flauw idee.”

De vrouwelijke agente was al wat opzij gaan staan en gaf de karige informatie door via haar walkietalkie. Haar collega keek eens rond en vroeg dan.

“Hebt u een dokter nodig? Bent u aangerand, mevrouw?”

“Nee-nee, geen dokter. Die is niet nodig. Ik ben niet geslagen of aangerand.”

“Kunnen we ergens gaan zitten voor een verklaring?”

Joris gaf aan dat de keukentafel hiervoor waarschijnlijk praktisch was. De agenten knikten en volgden hem naar de keuken. Ze wilden eerst de verklaring van Magda en toen Joris het voorstelde wilden ze ook wel koffie.

“Zo, mevrouw Verachtert, vertel maar ...”

Magda vertelde wat er gebeurd was en wat zij zich herinnerde, maar naar gelang haar verhaal vorderde werd het ook vager. Van het einde herinnerde zij zich bijna niets. Zij was in paniek geraakt. Zij was juist thuis gekomen en was zich net aan het omkleeden om iets gemakkelijks aan te trekken toen de overvallers haar verrasten. Zij had weten te vluchten en had in paniek toch onmiddellijk aan Diane en Joris gedacht. Zij herinnerde zich ook niet of iemand haar op straat gezien had. Zij had op niets of niemand gelet. Zij dacht alleen aan veilig bij haar vriendin te geraken.

“Is het dan toch niet beter dat een dokter u ziet? U bent volledig in de war geweest en uw voeten zullen wel ernstig gekwetst zijn van blootsvoets tot hier te lopen.”

De vrouwelijke agente had dit gezegd en had zich ondertussen gebukt naar Magda's voeten. Het viel toen natuurlijk ook op dat haar voeten helemaal niet gekwetst waren en je zag dat de agente het verhaal van Magda niet helemaal geloofde.

“Ik voel mij beter nu. Mijn vrienden hebben mij zeer goed opgevangen. Ik zou naar huis willen om te zien wat er allemaal gebeurd is en wat er kapot of weg is.”

“Zo dadelijk. Wij nemen nog de verklaringen op van uw beide vrienden en daarna gaan we samen met u naar uw huis.”

Diane en Joris gaven nog kort hun verklaring aan de agenten waarop ze Magda in hun combi meenamen naar haar huis.

De woonkamer en de keuken waren een puinhoop. De inbrekers hadden inderdaad al wat hen niet kon boeien omver geworpen. Zo op het eerste gezicht was er ook niet veel meegenomen. Magda had gewoon een knus huis maar zij bezat helemaal geen waardevolle voorwerpen. Wat hadden die mannen dan gedacht? Er was nog een ploeg van de politie bezig om sporen van de daders te zoeken voor eventuele latere identificatie. Magda kreeg een gevoel van vermoeidheid over haar heen. Er was de spanning geweest, de paniek en nu zag zij haar woonkamer in puin en overal mensen die onderzoekend in haar huis rondneusden. Zijzelf werd voorlopig met rust gelaten en Magda dacht terug aan haar ervaring als mus. Ze kon of wou hierover met niemand praten. Wat een ervaring. Zij moest nu feitelijk wel lachen ook. Het moet nogal een gezicht gewest zijn voor Joris en Diane toen zij daar plots naakt in hun living stond. Ze hadden haar wel prima opgevangen, zonder vragen te stellen. Het waren toch schatjes. Nu vroeg zij zich ook af waar haar mussenpluimen zouden gebleven zijn. Haar mensenkieren lagen gewoon op de grond in haar kelder. Zou Diane vanavond of morgen plots wat pluimen vinden achter de grote tafel? Magda kon toch moeilijk bellen naar haar vriendin en vragen of ze daar geen pluimen gelaten had. Behalve vermoeidheid voelde zij niets speciaals. Zij had geen pijn, geen krampen, van niets last. Gewoon, zij was effekes een mus geweest, twee straten verder gevlogen en dan terug mens geworden, verder niets aan de hand

of aan de poot. Ongelooflijk toch? Zij wou hierover met iemand praten, maar met wie? Die ervaring verdrong bijna helemaal de sores van de inbraak. Het was de agente die haar terug naar de huidige werkelijkheid bracht en vroeg of Magda iemand wou verwittigen, of zij vannacht misschien bij familie of vrienden kon gaan slapen, enzovoort. Ja, inderdaad, zij had geen zin om nu in dit huis alleen te slapen. Met haar ouders wou ze niet bellen, want daarmee had ze geen al te goed contact. Haar broer, haar lieve broer die met zijn vrouw en kinderen zalig woonde op een oud boeren erf een twintigtal kilometers verderop. Ja, daar wou ze bij zijn en ze wist dat ze daar altijd welkom was. Zij belde hem meteen op en zou, zodra alles hier klaar was, met de auto tot bij hen rijden.

Door alle rompslomp was het al over elven eer zij bij Daan, haar broer, aankwam. Daan en zijn vrouw Tina stelden haar ook geen vragen. Zij was hier inderdaad welkom en mocht zich hier thuis voelen. Tina moest 's anderendaags vroeg op voor de kinderen en ging dus al snel naar bed. Daan voelde dat zijn zus met hem nog wou praten en bleef bij Magda.

“Daan, wij zijn broer en zus, wij hebben dezelfde genen. Heb jij ooit iets heel vreemds ervaren met je lichaam, met vervormingen van je lichaam?”

Magda merkte aan Daans gelaatsuitdrukking dat zij blijkbaar Chinees aan het spreken was. Maar zij had nu wel teveel gezegd om het hierbij te laten. Zij moest nu wel verder vertellen.

2.

Neen, zoiets had Daan nog nooit ervaren. Hij had naar het relaas van zijn zus geluisterd. Hij had gezien hoe zij enerzijds begrijpelijk ongerust was en hoe zij anderzijds leek genoten te hebben van de wonderlijke ervaring.

“Er zit maar één ding op, zus. Je moet het gewoon opnieuw proberen.”

“Dat heb ik ook gedacht, maar ik durf niet goed. Ik wou er eerst over spreken maar ik wist niet met wie. Iedereen zal mij zot verklaren. En met u wist ik dat ik zou kunnen babbelen. Ik hoopte ook stiekem dat je mij zou voorstellen om het opnieuw te proberen. Wil je bij mij blijven als ik het probeer?”

“Ja, natuurlijk. Waarom niet nu meteen? Anders zal toch geen van ons beiden kunnen slapen.”

Magda concentreerde zich, net als zij daarjuist gedaan had in de kelder. Zij dacht alleen nog maar dat zij een mus wou zijn, dacht al de rest weg. Daan bleef muisstil zitten om haar zeker niet te storen. En plots gebeurde het weer. Terwijl haar lichaam verkleinde, vielen haar kleren af. Zij vervormde tot een mus en werd bedekt met dons en veren. Daan kon zijn ogen niet geloven. Magda voelde zich als mus kiplekker. Zij fladderde op, vloog wat door de kamer en landde op het hoofd van haar broer. Daan bracht zacht een hand naar zijn hoofd en Magda nestelde zich op de hand. Hij bestudeerde de mus aandachtig. Niet dat hij veel verstand had van vogels, maar er viel hem niets bijzonders op aan de mus. Er was niets waaraan hij zijn zus herkende.

“Kan je nog spreken?”

Magda tsjilpte. Neen, spreken kon dus niet.

“Verander nu maar terug in Magda, dat praat gemakkelijker ...”

Magda fladderde terug wat door de kamer en landde nu dichtbij haar kleren, met haar rug naar haar broer. Even bleef zij zo stil zitten en plots veranderde ze terug in Magda en trok terug snel haar kleren aan.

“Ongelooflijk, Zus! Of moet ik nu Mus zeggen? Voel je geen enkele pijn? Ben je oké?”

“Neen, het doet geen pijn. Ik ben nu wel moe, dat wel.”

“Ik probeer het ook. Als het in onze genen zit, kan ik het ook. Ik doe het meteen. Laat mij me concentreren.”

Daan ging in kleermakerszit op de grond en dacht alles weg, alles behalve dat hij een mus wou zijn. Magda keek nu op haar beurt nieuwsgierig en gespannen toe. Er gebeurde niets en na een tijdje gaf Daan het op.

“Het lukt mij niet.”

“Misschien maar beter zo.”

“Wie weet. Ik had het super-keineig-tof gevonden. Amai, ik zag mij al vliegen ...”

“Misschien was je te opgewonden en concentreerde jij je niet voldoende.”

“Jij was in die kelder zelfs in paniek toen het je lukte!”

“Je hebt gelijk.”

“Ik ga slapen. Mussezus, ik stel voor dat we morgen nog een en ander verder uitproberen. Kan je alleen in een mus veranderen? Misschien ook wel als krokodil, als piepemuis of als walvis!”

“Rustig, Daan. Maar je hebt gelijk. Ik ben nu moe en wil proberen slapen. Ik moet morgen wel een en ander in orde brengen bij de verzekering en zorgen dat mijn huisje terug oké is. En dan wil ik wel in alle rust andere veranderingen uitproberen. Wil je voorlopig hierover aan niemand iets vertellen, ook niet aan Tina? Ik wil hier eerst zelf mee verder.”

“Ik begrijp je. Tina is wel voor duizend procent te betrouwen. Ik wil het volledig stil houden, maar zou wel liever hebben dat ik voor Tina niets moet achterhouden.”

“Oké. Maar als je het haar morgen vertelt, dring dan goed aan dat slechts drie mensen op de wereld hiervan afweten en dat dit zo moet blijven.”

Magda had een lange zware dag achter de rug en zij viel onmiddellijk in een diepe slaap op de logeerkamer. 's Ochtends bleek dat Tina al op de hoogte was van alle gebeurtenissen van de vorige dag. Tina was heel lief en zij vroeg Magda niet uit. Magda kreeg tijd en ruimte om rustig op te staan, te ontbijten en zich te douchen. Daan en Tina waren allebei thuis en hun kinderen waren naar school. Tina was huisvrouw en Daan was zelfstandig graficus.

“Als je wil, rij ik samen met jou naar je huis. We bekijken de boel en zoeken je papieren van de verzekering. We bellen naar de politie voor het nummer van het proces-verbaal en als je wil rijden we naar je makelaar. En misschien moeten er herstellingen worden uitgevoerd aan je huis. Dan hoef jij niet te rijden en sta je er niet alleen voor. Wat denk je?”

“Oh, Tina, dat zou fijn zijn. Ik ben blij dat je het voorstelt want ik zie er wat tegenop.”

“Geen probleem. Ik help je graag. En je broertje moet dan maar zorgen dat wij deze middag ons voetjes maar onder tafel te schuiven hebben en kunnen lunchen, niet waar schat?”

Daan glimlachte en gaf zijn vrouw een zachte kus.

“Oui, mon commandant!”

De voormiddag was te kort en de beide vrouwen kwamen pas over tweeën terug thuis. Bij Magda thuis viel het al bij al nog mee. Er was veel inboedel kapotgemaakt maar het huis zelf vroeg geen herstellingen. Zij was correct verzekerd en moest dus wel een deel huisraad en kleding nieuw kopen. Maar feitelijk was er niets dringends bij en na de lunch ging zij een dutje doen.

Toen ze wakker werd waren de kinderen net terug thuis van school. Het deed Magda deugd met hen te vieruren en daarna te spelen. Ze kwam tot ontspanning. Toen de kinderen 's avonds naar bed waren, was iedereen het erover eens dat Magda nog zeker een nachtje hier zou blijven. Zij wilde het zelf ook zo, omdat ze anders vreesde angstig te worden om terug zelfstandig en alleen te zijn in haar eigen huis. Het is zoals met een auto-ongeluk. Je mag niet te lang wachten om opnieuw het stuur te grijpen zodat je niet angstig wordt. Het was bovendien veiliger om in het bijzijn van Daan en Tina verder te proberen of ze de vorm van sommige dieren kon aannemen.

“Mussezus, ik stel voor dat je eerst opnieuw een vogel probeert te zijn, maar deze keer iets anders dan een mus.”

“Ja, dat had ik ook gedacht. Ik wil eerst een merel of zo uitproberen.”

Magda deed haar kleren uit en sloeg een laken over zich. Op die manier zou zij niet steeds de rompslomp met de kleren hebben. Zij ging ontspannen zitten, concentreerde zich, en jawel, even later begon ze te krimpen en gelijktijdig nam ze de vorm aan van een merel. Zij schudde

eerst even haar pluimen in vorm en hop, daar vloog ze al door de kamer, rustte even bovenop de kast en kwam terug naar het laken. Even later was zij terug volledig Magda.

“Whaw, dat ging vlot. En deze keer ben ik helemaal niet moe door de verandering. Misschien komt dat doordat ik veel meer ontspannen ben dan gisteren.”

“Amai, tof. Ik ben blij dat ik het met mijn ogen gezien heb deze keer. Voel je niets van pijn? En ben je niet duizelig of zo? Hoe voelt het om zo door onze woonkamer te fladderen?”

“Ik ben echt wel oké, als een vis in het water. En het fladderen is heel prettig. Je moet Daan wel meer inzetten in huishoudelijk werk want er ligt stof bovenop de kasten. Het is hier niet erg vogelvriendelijk ...”

Zij lachten hartelijk. Daarna probeerde Magda een arend, maar dat lukte niet. Het was Tina die met een mogelijke oplossing kwam.

“Misschien komt dat omdat je een arend minder goed kent dan een mus of een merel. Je concentreert je dan op een vaag beeld en daarom lukt het misschien niet. Wacht, ik zoek een foto van een vogel. Jij bekijkt die dan eerst goed en dan pas concentreer je op hetzelfde beeld.”

Tina was meteen al opgestaan en bladerde wat in boeken. Zij kwam terug met een goede foto van een ijsvogel. Magda volgde de richtlijnen op en deze keer lukte het wonderwel. Deze ervaring was anders. Zij voelde dat zij deze keer een krachtigere vogel was. Bij gelegenheid zou ze eens rustig voor zichzelf uitzoeken wat zij als vogel allemaal kon. Maar dat zou ze later doen, alleen. Nu concentreerde zij zich om opnieuw Magda te zijn.

Daan was ongeduldig. Hij vond het allemaal prachtig maar volgens hem was het nu echt wel tijd om eens een viervoeter te proberen, een aap, een olifant, een paard of een wolf. Het paard sprak hem het meest aan.

“Dan kunnen wij ongemerkt samen mooie wandelingen maken.”

“Ja, en ik moet weer al het werk doen. Meneerke zal rustig op mijn rug zitten en ik moet lopen terwijl jij de teugels strak houdt. No way, sir. Dit herinnert mij teveel aan mijn kindertijd toen jij ook een soort tiranneke probeerde te zijn die mij eventjes zijn wil zou opleggen. Het heeft destijds niet gepakt en nu ook niet.”

Tina kon hier smakelijk om lachen.

“Vertel vooral verder, Magda. Ik ben wel benieuwd naar de duistere achtergronden uit Daans verleden die hij wanhopig voor mij verbergt.”

“Wel, het is simpel. Ware het niet dat jij hier zit, Tina, en mocht ik hier alleen zitten met mijn onvolprezen broer, dan zou ik mezelf veranderen in een gifslang of een krokodil. En dan eens zien hoelang hij nog droomt over paardje rijden.”

“Oké, oké. Ik heb het wel begrepen, zusje. Jij je zin. Kies maar zelf een dier uit om te proberen. En het is misschien inderdaad aangewezen om geen gevaarlijk dier te kiezen zodat wij hier geen risico's lopen. En best ook geen aap. Ik denk dat mijn schatje niet echt graag apenfratsen wil in onze living.”

“Wees maar gerust. Ik heb al gekozen. Ik ga mij concentreren om net zo te worden als de prachtige bruine labrador van mijn vriendin Sylvie. Het is een schat van een hond en ik heb een duidelijk beeld van hem.”

Magda ging weer gemakkelijk zitten en concentreerde zich. Tina en Daan keken gespannen toe. Na een tijdje hield Magda het voor bekeken en zij ontspande zich weer. Dit leek niet te lukken.

“Nee, dit lukt me niet. Maar blijkbaar kan ik wel verschillende vogels zijn. Ongelooflijk. Volgende zomer moeten jullie mij maar eens helpen. Dan zoeken wij een rustige rivier of een meertje en dan wil ik toch proberen of ik een vis kan zijn. We zien nog wel.”

Daan gooide toen het gesprek over een andere boeg.

“Moeten we er stilaan niet een of andere professor in de biologie bij betrekken? Is het wel veilig om zelf en alleen te experimenteren.”

“Geen sprake van! Ik wil niet aan alle kanten onderzocht en bepoteld worden onder het oog van gesofisticeerde machines en uren en dagen en weken doorbrengen in laboratoria. No way!”

“Je moet toch toegeven dat uw gave niet alledaags is. Denk maar eens rustig na. Uw lichaam krimpt in en verandert helemaal. Je kunt vliegen! Sorry, ik gun het je en ik ben zelfs jaloers, maar veiligheid en voorzichtigheid zijn hier nodig. Dit mag niet uit de hand lopen.”

“Met één woord van uw tirade ben ik akkoord, het is een gave, een talent. Dit is mij gegeven. Het is lief dat je aan mijn veiligheid denkt, maar ik vind het veel belangrijker om een normaal leven te behouden. Denk je eens in wat mijn leven wordt als morgen in de krant verschijnt dat ik kan vliegen en vogelen ...”

“Ja, daar zal veel volk op afkomen. We kunnen natuurlijk ook inkomgeld vragen.”

Een guitige lach ontspande weerom de sfeer. Tina was nieuwsgierig.

“Wat ga je met je gave doen? Heb je daaraan al gedacht?”

“Gedacht niet, gedroomd en gefantaseerd wel. Ik weet het nog niet. God, het zal wel zijn zoals met iedere andere gave. Ik zal die in alle stilte ontdekken en oefenen zodat ik het leer te gebruiken en controleren. En dan zie ik wel wat ik ermee doe. Er gebeurt wel iets. Er dient zich wel iets aan. Ik hoef mij alleszins geen zorgen meer te maken over files op de baan. Ik zal nu zo vrij zijn als een vogel.”

“En je kan goedkoop op reis. Gratis vervoer en geen hotelkosten maar je moet wel telkens op reis naar vakantiedorpen voor natuuristen.”

“Ja, daar moet ik wel aan denken. Ik moet op enkele veilige plaatsen wat kleren en geld opbergen zodat ik als Magda toch ook kan rondlopen. Oei, en schoenen, een haarborstel, een handtas, mijn gsm, en wat nog allemaal.”

“En wees maar voorzichtig tijdens de paartijd. Zie maar dat je niet verkracht wordt door een bronstig mannetje. Dan zit je weken en weken vast om je eitjes uit te broeden. Ik weet namelijk dat je principieel tegen abortus bent.”

“Wees gerust. Wanneer zoals jij zegt een bronstig mannetje mij wil nemen, kan ik wel opnieuw reïncarneren en hem de schrik van zijn leven bezorgen.”

“Dat weet ik nog niet zo snel. Misschien zal je het wel aangenaam vinden en dapper meedoen. Meedoen is toch belangrijker dan winnen ...”

“Wees maar gerust, ik ben niet van plan om een dom gansje te worden. Maar alle gekheid op een kippenstok: je hebt wellicht gelijk. Ik heb genoten van het vliegen en ik zal misschien genieten van het vogelen. Ik bedoel maar dat ik veel zal ontdekken en ervaren. Dit wordt alleszins leuk.”

En in die sfeer van positieve nieuwsgierigheid gingen ze slapen, vol van uitzonderlijke dromen.

3.

Magda had 's anderendaags het werk hervat. Na het werk ging ze regelrecht naar de boekhandel en snuisterde in de encyclopedieën, op zoek naar een boek met duidelijke foto's en basisinformatie over de vogels in onze streken. Zij had namelijk beslist om alleen de vorm aan te nemen van vogels die niet zouden opvallen. Wanneer iemand plots een arend in een Vlaamse stad zou zien vliegen, zou dit voor onnodige problemen zorgen. De uil of de vleermuis interesseerden haar dan weer wel, maar zij wou eerst op de hoogte zijn van hun leefgewoontes. Kon zij overdag als vleermuis vliegen en moest zij als uil steeds in de buurt van bossen en bomen blijven? En hoe zat dat met de trekvogels? In welke periode van het jaar kon zij eventueel als zwaluw leven? Zij vond een tweetal boeken, die haar interessant leken en eventueel kon zij meer details gaan zoeken op het internet. Zij had al lang internet thuis, maar gebruikte het meestal enkel om met enkele bekenden en familie te corresponderen via e-

mail. Magda had al meerdere malen overwogen om haar aansluiting op te zeggen en nu zou het eindelijk van pas komen.

Thuis nam zij eerst een kleine maaltijd en ruimde daarna toch de keuken wat op. Die smeerlappen hadden niet nauw gekeken en hadden flink wat rotzooi gemaakt. Daarna schonk zij zichzelf een glaasje witte wijn uit en begon te grasduinen in het eerste boek. Magda wou nu toch wat algemene dingen leren kennen. Kon zij ongestraft vliegen als het regent? Hoe en wanneer slapen vogels? Hoe lang en hoe ver kunnen vogels vliegen? Hebben zij een communicatiesysteem? Waarvoor moest zij, behalve voor katten, nog uitkijken? Er kwam heel wat bij kijken. Magda had zich tot nog toe nooit geïnteresseerd voor vogels. Ja, sommige vond zij wel mooi en af en toe luisterde zij naar de zang van een of ander exemplaar. Nu was de motivatie er wel. De tijd vloog voorbij en zonder dat zij er oog in had gehad was het bijna middernacht geworden.

De volgende dag was het zaterdag en Magda moest zich aanbieden op het politiekantoor. Haar overvallers waren geïdentificeerd en stonden ter beschikking van de onderzoeksrechter. Zij legde dus een nieuwe klacht neer tegen hen en bevestigde haar verklaringen. Uit de verklaringen van de overvallers bleek dat de manier waarop Magda had kunnen ontkomen volledig duister was. Voor het hoopje kleren en touwen in de kelder was geen verklaring gevonden.

Toen zij daarna in een taverne rustig van een koffietje genoot, kreeg zij plots een ingeving en een mooie brede glimlach ontspande haar gezicht. Zij dronk haar koffie leeg en toog naar huis. Zij ging recht naar haar boeken over de vogels, zocht bepaalde informatie op, maakte nota's en bestudeerde haar gegevens. Eventjes bladerde zij in de telefoongids en maakte enkele notities. Zij nam ook een stadsplan en bestudeerde het nauwgezet.

Eindelijk viel de avond. Magda was te zenuwachtig om een goede maaltijd te nemen en volstond met wat yoghurt en fruit. Op haar kamer ontdeed zij zich van haar kleren. Zij deed nu het licht uit en naakt stapte zij naar het venster om die op een kier te zetten. Met twee houten beeldjes blokkeerde zij het venster zodat zij zeker vlot binnen en buiten zou kunnen vliegen. Stel u voor dat het venster zou dichtklappen door de wind. Zij ging rustig op het tapijt zitten, in kleermakerszit. Magda ademde enkele keren rustig in en uit. Zij concentreerde zich goed en veranderde toen in een mus, schudde haar pluimen goed en vloog weg door het raam. Zij durfde nog niet in vogelvlucht gaan en volgde dus de straten om zeker de weg niet te verliezen. Na een tijdje ging zij trager en lager vliegen om de huisnummers te zien en stopte in een boom vlakbij nummer veertig. Dit was het huis van één van haar overvallers. Die morgen op het politiekantoor had zij hun namen gelezen en daarna had ze die thuis opgeschreven en hun adressen opgezocht. Dit was het eerste adres. Er brandde geen licht. Magda keek goed rond. Het was rustig in de straat. Zij vloog naar het huis toe en zocht voorzichtig naar een spleet om binnen te kunnen. Er stond geen enkel raam open en zij vond nergens een spleet. Verdikke! Op naar het volgende adres. Ook hier brandde er geen licht en Magda herhaalde hetzelfde scenario. En hier had zij geluk want het venstertje van de badkamer stond bovenaan gekanteld voor verluchting. De deur van de badkamer stond open zodat zij in heel het huis binnenkon! Nu eerst rustig rondvliegen om op onderzoek te gaan en zich te vergewissen dat er geen huisdieren waren.

De kust leek veilig en het echte werk kon beginnen. Magda concentreerde zich even en veranderde zich in een specht. Nu had zij een sterke scherpe snavel. Zij vloog eerst naar de zetels en prikte die gewoon kapot. Ze deed hetzelfde met het bed in de slaapkamer. Weer concentreerde zij zich en veranderde in een duif. Jammer dat duiven niet kunnen lachen want Magda beleefde heel veel pret aan wat zij toen deed. Zij vloog eerst naar de keuken en zorgde voor een flinke dosis duivenstront. Zij fladderde vrolijk rond en liet zich flink gaan, op het vuur, op de grond, op het aanrecht. Oh, mooi. Even uitrusten. Weer concentreerde Magda zich en veranderde weer, nu in een flink uit de kluiten gewassen maraboe. Statig schreed zij naar

de woonkamer. Zij leunde tegen de televisie die bovenop een buffetkast stond en het ding kletterde tegen de grond. Met wijd opengesperde vleugels stapte zij dan door de woonkamer en gooide zo alle papieren en versieringen op de grond. In het voorbijgaan prikte ze met haar puntige snavel stevig tegen het glas van twee kaders. Alle boeken werden uit het rek gezwierd. Boven in huis deed zij net hetzelfde in de badkamer. De spiegel boven de wasbak werd kapot geprikt. Met haar snavel nam ze stevig de doucheslang beet en rukte hem stuk. Met haar sterke vleugels streek ze over de kammetjes en zeepjes en lotions en wreef over de grond de smurrie goed open met haar poten.

Zo, goed gewerkt. Nu kon Magda terug de vorm van een merel aannemen en terug naar haar eigen huis vliegen. Ze had met gelijke munt terugbetaald. De man zou bij zijn thuiskomst onprettig verrast zijn en niemand kon ook maar enig spoor of zelfs maar vingerafdruk vinden. Magda voelde zich opgelucht. Zij vloog haar eigen kamer binnen en landde op de mat. Even concentreren en zij werd terug helemaal zichzelf. Zij ging ontspannen op het bed liggen, naakt. Dit had haar een kick gegeven. Zij genoot nog wat na. Als vanzelf ging haar ene hand met haar schaamhaar spelen. Zij voelde haar lipjes, drukte tegen haar genotsknopje. De lust borrelde in haar op. Met haar vingers begon zij een opwindende dans over haar lusthof, gaf zich over aan haar eigen ritme. Haar ademhaling versnelde. De andere hand gleed naar een borst, wreef over de tepel, kneep erin. Haar benen openden als vanzelf en zij genoot schaamteloos. De dans van haar vingers werd nog feller. Zij was als opgezweept. Magda voelde het orgasme komen. Zij kneep nog harder in haar tepel, trok er stevig aan. De bevrijding kwam, van diep. Zachtjes streefde zij de binnenkant van haar romige lipjes, nu en dan ging het topje van haar vinger nieuwsgierig bij haar binnen. Zacht en warm. Magda voelde zich loom worden, gaf zich over en viel zalig in slaap.

4.

Voor de zondag had Magda afgesproken met haar vriendin Sylvie. Ze zouden samen naar de kust rijden waar tijdens de wintermaanden de honden niet aan de leiband moeten lopen, zodat de bruine speelse labrador van Sylvie zich eens flink kon uitleven. Het weer was vrijwel droog en er stond een strakke wind. De stevige wandeling deed Magda deugd. De combinatie van babbelen en roddelen en lachen met Sylvie deed minstens evenveel deugd. Magda had even getwijfeld maar uiteindelijk had zij beslist om haar nieuwe gave te verzwijgen, zelfs aan haar vriendin.

In de vooravond loodste Sylvie haar tot bij een kleine maar fraaie villa langs de kustlijn. Magda keek verbaasd op.

“Heb jij dan een villa gehuurd hier aan de zee?”

“Neen, ik niet. Mijn broer Marc woont hier nu. Je kent hem wel en hebt hem al enkele keren gezien. Ongeveer een dik jaar terug is zijn relatie afgesprongen. Toen de breuk na enkele maanden wat verwerkt was, heeft hij zijn leven wat veranderd. Hij is zelfstandig beginnen werken als tekenaar voor reclamebureaus en heeft ondertussen ook een aantal eigen klanten. Hij heeft dit huis kunnen kopen en woont en werkt hier nu al vier maanden. Marc heeft ons uitgenodigd en voorgesteld om voor ons te koken. Wij schuiven ons voetjes onder een lekkere tafel en ik controleer ondertussen mijn broer.”

Lachend huppelde Sylvie de drie treden op naar de voordeur en zonder op antwoord van Magda te wachten, belde zij aan.

Magda had Marc inderdaad al enkele keren ontmoet. Marc was een tweetal jaren ouder dan haar en zij had een goede herinnering aan hem. De ontvangst was hartelijk. De villa was inderdaad niet supergroot maar oergezellig. Drie grote vensterramen boden aan de woonkamer een prachtig uitzicht op de zee. Het interieur was eerder sober doch smaakvol. Marc nam de tijd om rustig aan zijn interieur te werken en zich te omringen met dingen die hij mooi vond, liever dan snelsnel een volledig bouwpakket te laten aanrukken van bij Ikea. De

ruime kamer naast de woonkamer was omgevormd tot werkatelier. Marc had dit zo gekozen omdat deze kamer ook zicht bood op de zee en dit inspireerde hem bij het tekenen. Een droge witte wijn lag op de dames te wachten in de koelkast. De fles werd geopend, de glazen gevuld. Gezondheid en voorspoed! Het samenzijn kon beginnen. Marc had heel wat te vertellen, over zijn zoektocht naar een nieuwe thuishaven, over de verhuis en vooral over zijn start als zelfstandig ondernemer. Sylvie vertelde over haar plannen om in Portugal te gaan leven en werken. Zij had het hier in de Benelux wel gezien en zij wou naar warmere oorden, enerzijds om op een ander ritme te gaan leven en anderzijds om weer eens iets anders te gaan uitproberen. Zij dacht namelijk een manege te beginnen gecombineerd met natuurlijk een taverne maar ook een bed & breakfast-formule. Via kennissen was zij op zoek naar een geschikt pand. Bovendien moest een vriend van haar om de twee maanden voor zijn werk naar Portugal en die kon dan telkens ter plekke ook wat zoekwerk en onderhandelingen doen. Hij kon later zelfs helemaal overschakelen naar werken in Portugal. Dus leken voor haar de dominosteentjes stilaan te vallen. Magda vertelde over de inbraak maar vooral over haar werk als assistente aan de universiteit. Zij werkte momenteel mee aan een grootscheeps en boeiend sociologisch onderzoek, waarvan zij bovendien vermoedde dat er voor haar nieuwe toekomstplannen konden uit groeien.

De drie mensen waren dus alle in groei en bloei en ook de honger begon te groeien. Marc had een tafel gedekt met zicht op zee. Hij had verse tongetjes voorzien, eenvoudig gebakken en geserveerd met wat prei en aardappeltjes. Meer moest dat niet zijn. Rond tien uur 's avonds togen de beide vriendinnen terug naar huis. Zij waren al de trappen terug aan het afdalen toen Marc Magda terugriep. Hij keek haar aan toen hij zei: "Ik ben blij dat ik je terugzag. Het was mij meer dan aangenaam. Ik hoop dat we elkaar nog ontmoeten. Je hoeft heus niet te wachten tot mijn zusje hier in de buurt komt om langs te komen. Jij bent altijd welkom ..." Magda was naar hem blijven kijken. Zijn woorden klonken als muziek. "Dank je. Hier is mijn kaartje met mijn gsm-nummer. Schep de gelegenheid en bel mij dan. Verras mij ..."

Zij gaf hem inderdaad een kaartje en draaide zich glimlachend om. Zij huppelde lichtvoetig terug tot bij Sylvie en gaf haar de autosleutels. "Hier, rij jij maar alsjeblief. Ik heb meer zin in vliegen en fladderen dan in rijden."

5.

De volgende werkweek werd voor Magda razend druk. Het project waar zij aan meewerkte kwam in een stroomversnelling.

Het was een groots opgevat onderzoek dat belangrijke gevolgen kon hebben. Psychologen waren namelijk tot de vaststelling gekomen dat de generatie jongeren tot vijftientig jaar blijkbaar minder bekwaam waren dan de generaties voor hen, om rechtstreekse contacten te leggen op het persoonlijke vlak. Jongeren bleken zeer vaardig om concrete vragen te stellen in winkels en organisaties. Zij vonden snel hun weg naar tal van instellingen wat betrof administratie en zo meer. Zij konden vlot de juiste persoon bereiken en duidelijk hun vragen formuleren. Maar eens het relaties betrof, zowel voor vriendschap als voor intieme liefde, werden zij plots onhandig en onzeker. Was dit een gevolg van de internetcultuur? Waren zij genoodzaakt om eerst naar iemand mails te versturen en anoniem te chatten? En konden zij pas daarna, als een eerste basis gelegd was na voldoende onrechtstreekse communicatie, de persoon direct ontmoeten? De uitgaanscultuur van de jongeren werd ook in vraag gesteld. Er bestonden bijna geen verenigingen meer waar mensen samenkomen rond een gemeenschappelijke interesse. Als vanzelf ga je daarin samen met andere mensen dingen doen en leer je elkaar ongeremd kennen. Terwijl de indruk bestond dat jongeren nu vooral elkaar ontmoeten in de bioscoop, op een terras, op café of in een danstent. Allemaal erg leuk, maar met weinig inhoud. Het probleem was groot genoeg om de medewerking te vragen van sociologen.

Drie verschillende professoren in de sociologie van de universiteiten van Gent, Eindhoven en Antwerpen werkten samen aan dit project. Zij hadden het probleem ontleed en hun assistenten hadden een enquête opgesteld. Magda had hieraan meegewerkt. En vanaf deze week begonnen de resultaten van die enquête binnen te lopen. De gegevens moesten worden opgeslagen en verwerkt. Daarna zou alles geanalyseerd worden en geïnterpreteerd. Misschien zou hieruit blijken dat nauwkeuriger onderzoek alsnog aangewezen was. Hoe dan ook was het de bedoeling om daarna samen te werken met pedagogen en opvoeders. Die moesten dan concrete voorstellen uitwerken zodat het algemeen onderwijs in de scholen zou aangepast worden om bij de volgende generaties jongeren de vaardigheden die nuttig zijn voor vlotte rechtstreekse contacten beter aan te leren.

Magda was al op voorhand geselecteerd om als assistente in de sociologie mee te helpen bij die samenwerking met pedagogen. Dit motiveerde haar heel sterk. Bovendien waren er talrijke universiteiten in andere delen van de moderne wereld geboeid door dit onderzoek en de mogelijke resultaten. De wereldberoemde universiteit van Vancouver in Canada was concreet geïnteresseerd om aan één van de medewerkers aan het project een leerstoel aan te bieden. En daar was het Magda om te doen. Het was voor haar een droom om te gaan leven in Canada en sociologie te doceren in Vancouver.

De buit was nog niet binnen voor Magda. Er moest veel en creatief gewerkt worden. Zij gaf zichzelf goede kansen en wist dat het een tweestrijd zou worden met haar mannelijke collega van Eindhoven.

En toch kreeg zij die donderdagavond plots een heel ontspannen gevoel. Na het lange werken was zij thuis gekomen en was nog gauw haar persoonlijke mails aan het nalezen. Zij zag dat er een mailtje van Marc bij was:” In mijn garage staat een beach-sailor, een knus zitje op een soepel chassis met vier lage dikke banden en daarbovenop een zeil met de wind als motor. Voor mijn huis ligt een prachtig strand met prima zand om hiermee te rijden. De speeltuin ligt klaar, het speelgoed is veilig en de monitor is welwillend. Zaterdag is er ontbijtbuffet vanaf tien uur, lekker en gezond zodat de spelers er fit op staan. Jij en ik, en de wind in de zeilen ...”

Magda droomde al weg. Ja, dit zou haar heel veel deugd doen. Zij had wel geen enkele ervaring met zeilen, laat staan met zeilen op zand. Maar dat gaf niet. Zij had wel vertrouwen in Marc en hij zei dat het veilig was. Spelen in de wind, volledig ontspannen ... en Marc terug ontmoeten. Zij voelde een warme gloed vanbinnen en haar hartslag verhoogde. Ja, dit moest ze doen.

Zij hoefde niet langer te aarzelen en zij stuurde al gauw haar antwoord: “Joepie, zaterdag naar de speeltuin! De speelster is onervaren en legt haar lot in jouw handen...”

6.

Die zaterdag was Magda vroeg wakker. Zij genoot eerst van de weekendcombinatie van een kopje verse koffie, de krant en een sigaret. Zij ruimde even wat op in de woonkamer, hing een was op het droogrek en kuiste toen haar badkamer schoon. Magda deed de huishoudelijke taken al dansend en zingend op de tonen van muziek van Madonna van wie zij een recente cd lekker luid had opgezet. De douche deed deugd. Magda verzorgde zich en verwende zichzelf met een leuk lingersetje dat zij al enkele weken daarvoor had aangekocht en nu had zij voor de eerste keer zin om het te dragen. Zij wurmde haar kontje in een strakke jeans en koos wijselijk voor een lekkere trui met rolkraag. In een draagtas stopte zij nog een paar sokken en goede stapschoenen. Voor alle zekerheid nam zij nog een sportief regenjasje mee, trok schoenen op lage hakken aan en startte de wagen, richting kust. Het was vrij rustig op de baan en even voor halfelf stond zij bij Marc aan de voordeur.

Marc opende de deur, fris en monter.

“Magda, goede morgen. Kom erin en doe alsof je bij mij thuis bent.”

Zij kuste hem op de wang en ging naar binnen. Spaanse klassieke muziek galmde door het huis. In de woonkamer zag zij meteen dat hij niet overdreven had. Een tafeltje stond mooi gedekt voor twee met daarnaast een smalle tafel met een heus ontbijtbuffet! Enkele croissants en twee soorten brood. Hesp, salami, drie kazen, twee soorten confituur en chocoladehagel. Boter, verse koffie en melk. Ontbijtvlokken, yoghurt, wat fruit en suiker. Marc sloop naar de keuken en kwam terug met twee glazen.

“Déjeuner au champagne! Jij mag weten hoe blij ik ben dat je hier bent ...”

Magda was lichtjes overdonderd, aangenaam verrast en duidelijk gecharmeerd. Zij aanvaarde met een warme glimlach het parelende glas. Zij klonken en proefden. Mhm, heerlijk! Bien frappé, bien joué. De sfeer zat er meteen in. Zij gingen aan tafel. Marc had de muziek wat stiller gezet.

“Heb je al ervaring met zeilen?”

“Niet echt. Ik ben een keer met een groepje vrienden mee geweest op een zeilboot. Dat was ergens in Nederland op een enorm meer. Van het zeilen zelf herinner ik mij niets. Wij hadden veel plezier op de boot en zijn aangemeerd op een eilandje. Je kent dat wel met barbecue en aangebrand vlees maar wel dikke pret. Wat muziek maken, dansen en zingen. Veel gelachen. We zijn bij het eilandje blijven overnachten. We hadden ’s morgens niets om te ontbijten of zo, en zijn dan terug naar land gevaren, moe, allesbehalve fris en uitgehongerd. Het zeilen is echt maar bijzaak geweest.”

“En heb je zin om straks te zeilen op het strand?”

“Wees maar zeker. Ik vroeg je me te verrassen en het lukt je prima. Nu de kans zich voordoet om te leren zeilen in jouw speeltuin, ga ik het zeker niet laten voorbij gaan.”

“Tof. En de goden zijn met ons. Het weer is prima, droog, goeie wind en toch niet te strak. De brandweer en het Rode Kruis staan paraat. De kustwacht heeft beloofd met een helikopter een oogje in het zeil te houden en de marine is gewaarschuwd.”

“Kan het zijn dat jij mogelijks misschien soms eens lichtjes een beetje overdrijft?”

Na het ontbijt ruimde Marc eerst alles netjes op. Zij trokken goed schoeisel aan en deden hun sportvesten aan. In de garage lag het speelmonster te wachten. Het was kleiner dan Magda zich had voorgesteld. Marc trok de kar naar buiten en vroeg Magda of zij het opgevouwen zeiltje wou dragen. En zo gingen zij het strand op tot aan het deel met verhard zand.

“Ik toon je eerst hoe het wagentje ineen steekt. En straks zetten we er dan het zeil nog op.”

“Oké, meester. Ik zal braaf opletten.”

“Het wagentje is zeer licht en je hebt een gemakkelijk kuipstoeltje. Hier aan je voeten zie je de rem. Het is niet de bedoeling om wandelaars omver te kegelen of om de oceaan op te zoeken. Gewoon de rem zacht en kordaat indrukken en het monster zal stoppen. Zoals je ziet is er eigenlijk geen stuur. Je hebt wel deze twee stangen die je elk met een hand vastgrijpt. Daarmee kan je het zeil richting geven. Je kunt het nog best vergelijken met de touwen die je gebruikt als je een vlieger oplaat.”

“Je had dus gelijk. Het is echt wel speelgoed en niet iets om mee over een autosnelweg te razen of om te gaan shoppen in de stad.”

“Begin maar eerst hier op het strand. Later kan je dan nog de wijde wereld in.”

“Ik heb nu de behoefte niet om er eens uit te vliegen. Ik ben blij zoals ik ben en waar ik ben en bij wie ik ben ...Ga maar verder met de les. Ik wil dit proberen.”

“Straks monteer ik het zeil en verbind het dan met het stuursysteempje. Je gaat dan eerst wat op zoek zodat de wind je zeil bol zet. En dan moet je wat zoeken en proberen. Je zult merken dat het stoeltje niet vast verankerd is. Het is wendbaar op een bolle as. Je kunt dus het bijsturen van het zeil combineren door wat te wiebelen met je zitvlak. Je moet ook een helm dragen op je hoofd. Niet zozeer voor je veiligheid als je zou omvallen, want geloof me, dat gebeurt echt niet zo gauw. De helm dient vooral voor als je een tik zou krijgen van de zeilsteun. Het zeil staat namelijk strak boven je hoofd. Je zit wel maar je ligt ook half.”

“Ik begin te snappen dat dit minder simpel wordt dan het eerst lijkt. Het zal best wat beweging vragen.”

“Je hebt het beet. Je stuurt met je handen, je wiebelt met je zitvlak en je houdt het zeil in de gaten om steeds goed te profiteren van de wind. Het vraagt wat zoeken en behendigheid om in gang te geraken en dan lukt het wel. En draaien ... da's dan voor straks. Probeer eerst maar vooruit te geraken. Vragen, kijken naar een voorbeeld of proberen?”

“Mhm, proberen! Blijf je wat bij mij in het begin en kan ik van jou dan aanwijzingen krijgen?”

“Ja, natuurlijk. Wat dacht je? Dacht je dat ik je hier ging op weg zetten en dan ergens een kopje koffie gaan drinken?”

Magda ging in het karretje zitten en Marc plaatste het zeiltje. Onmiddellijk ging het zeil bol staan van de wind en het karretje gaf een ruk.

“Remmen, remmen!”

“Whow! Het beestje heeft er wel zin in.”

“Ja, de wind wordt je belangrijkste speelkameraad en je zult zien dat het soms een vinnig baaske is.”

Magda hield haar voet nu op de rem. Marc hielp haar de wagen mooi recht zetten en toonde haar hoe de wind het zeil bespeelde. Hij liet haar wat oefenen met de hendels. En dan was het moment aangebroken om te proberen.

“Zo, en nu proberen. Denk eraan, als het fout gaat hoeft je maar de rem te gebruiken. Het is nu aan u.”

Magda liet de rem los. Haar handen hielden strak de hendeltjes vast. Het wagentje kwam rustig in beweging en Magda voelde hoe de wind haar zijwaarts wou trekken. Zij wou bijsturen met de hendels maar deed het te fel en het wagentje draaide nog meer in plaats van terug op het rechte pad te komen.

“Trek zachtjes naar rechts met je hand, ga iets meer liggen en leg je bovenlichaam wat naar links, soepel met de kont, en rustig aan dat je voelt wat je wagentje doet als je beweegt. Ja, goed zo.”

Oh, dit was leuk. Magda spande zich in en kreeg het warm en tegelijkertijd gaf het haar een goed gevoel.

“Oké nu sta je weer recht. Recht vooruit nu. Probeer op een rechte lijn te rijden en haal maar wat snelheid.”

Magda stuurde constant bij met de hendeltjes, maar zachter nu en zij leunde tegelijkertijd met haar bovenlichaam om nog te helpen en inderdaad reed zij nu ongeveer vooruit. Zij verwonderde zich wel hoezeer het wagentje nu aan snelheid won. En plots was er een fellere wind en het wagentje draaide volledig. Zij kon niet meer bijsturen en zij zag zich al de zee inrijden. Magda panikeerde eventjes en duwde op de rem. Marc kwam al toegelopen. Hij kon wel niet rap lopen want hij moest smakelijk lachen.

“Ah, ik zie dat ge uw eerste leergeld aan het betalen bent!”

“Ja lach maar. Amai, ik ben helemaal bezweet en ik voel mijn handen trillen.”

“Dat is typisch in het begin. Het komt doordat je verkramp bent en onzeker. Als je het een beetje onder de knie hebt, moet je soepel mee bewegen. Je polsen zullen vooral soepeler staan en je zal harmonieus bewegen met je lichaam. Geloof mij maar, dan wordt het zalig. Eén met je machine.”

“Voorlopig zijn de machine en ik duidelijk nog met zijn tweetjes.”

“Oefening baart kunst. Kom, ik help je terug in de goede richting.”

Magda reed nog zo'n kwartiertje en rechtdoor begon het stilletjes aan te gaan. Zij verschoot wel nog telkens bij de kopstoten van de wind, maar reageerde er nu beter op. De inspanning had haar echt wel moe gemaakt.

“Pff, ik ga even uitrusten. Rij jij nu maar een beetje en laat zien hoe goed mijn leermeester wel is.”

“Met plezier, maar ik ga geen demonstratie geven. Ik wil spelen met de wind.”

“Prima, ik wil je zien spelen.”

“Je zal wel bezweet zijn. Je mag nu plots niet afkoelen. Hier, trek deze jas maar aan.”

Magda volgde braaf de raad op en keek hoe Marc soepel in het kuipje ging zitten, het zitje wat verstelde naar zijn maat en fluks vertrok. Magda had er plezier in om naar Marc te kijken. Al vlug lette hij niet meer echt op haar en genoot van het spel met de wind, draaide, verdween aan hoge snelheid, slalomde en keerde dan als een pijl recht naar haar om haar op enkele meters te ontwijken. Hij was duidelijk uitgelaten. Na een poosje nam Magda terug over en had er deze keer duidelijk zelf ook meer lol in.

Uitgespeeld brachten ze het wagentje terug naar de garage.

“Ik heb eten en drank in huis, genoeg om aangenaam een beleg te doorstaan. Als je wil kan je wel eerst een douche nemen en je oprissen. En als je kleren bezweet zijn kan ik je ook helpen. Ik heb een tijdje grafische opdrachten voor een Kongolees bedrijf gemaakt en ik heb er een mooie collectie boubou’s aan overgehouden. Je moet maar eens kijken en passen.”

Magda nam het aanbod graag aan. De douche deed haar deugd en de boubou’s waren echt mooi. Zij pikte er eentje uit met gele achtergrond en met mooie versieringen in aardbruin en een prachtig donkerrood. Terug beneden zag zij dat Marc blijkbaar ook opgefrist was. Er was namelijk nog een kleine douche vlakbij de garage. Die was bedoeld voor wanneer je bijvoorbeeld in de tuin gewerkt had en om dan niet vuil en vies doorheen het huis te hoeven. Marc droeg ook een boubou, in blauw met zwart.

Er was koffie met rabarbertaart. En wees maar zeker dat die smaakte na het spelen en douchen. Magda en Marc babbelden aan een stuk door. Zij vertelden over zichzelf en leerden elkaar beter kennen.

De avond begon te vallen. Marc bestelde drie soorten pizza’s bij een Italiaan die in het dorp een eigen zaak had opgestart. Hij gooide enkele knusse kussens op de grond en stak wel vijftien sfeerkaarsjes aan. De pizza’s werden aan huis geleverd en een fles heerlijke wijn werd geopend. Bluesmuziek klonk uit de boxen. De gezellige babbel ging gewoon door, nu in een warme en intieme sfeer. De tijd stond stil. Marc kwam terug naar Magda nadat hij een nieuwe cd in de lezer had gestart. Magda stond recht, heupwiegend op het ritme van de muziek. Ze danste naar hem toe en nodigde hem uit haar dans te leiden. Soms met hun lichamen dicht bijeen zodat ze elkanders warmte konden ervaren, dan weer uit mekaar, enkel nog verbonden aan hun vingertoppen. Woorden waren overbodig. Hun blikken hadden die rol overgenomen. Terug dicht bijeen. Magda hield het niet meer. Haar armen namen Marc gevangen en zij drukte zich tegen hem aan. Hun lippen raakten elkaar. Zij voelde zijn zachte adem. Zij verlangde naar zijn kus. Hij liet zich niet smeken want ook hij verlangde naar Magda’s lippen. Passie kwam vrij. Alleen de lichte stof van hun boubou’s scheidde hen nog en Magda voelde de kracht van zijn erectie tegen haar buik. Zij schuurde tegen hem aan. Door de stof heen bevoelde zij nu zijn harde stam en masseerde hem zachtjes. Zijn handen gleden over haar rug naar haar kontje. Hun dans had geen muziek meer nodig. Zij zochten en vonden nu hun eigen ritme, het ritme van hun gevoel. Marc fluisterde zacht in haar oor.

“Ssst, stil nu maar. Ik verlang naar jou maar ik voel nog veel meer voor jou. Toen je hier vorige week met Sylvie kwam voelde ik mij al aangetrokken tot u. Vandaag was hemels. Ik voel mij verliefd. Op jou. Vlinders in mijn buik. Niets overhaasten en geen stappen overslaan. Ik verlang naar jou en ik wil meer. Ik droom nu al van meer.”

“Kus me ...”

Weer vonden hun lippen mekaar. En allebei voelden zij hoe ze van binnen opgezweept en opgevuld werden door een nieuw gevoel. Eindeloos.

Hij leidde haar naar zijn kamer op het bed. Zachte kusjes, gefluisterde woordjes. Dicht tegen elkaar, soms verstrengeld, soms erop lettend om nog geen seks te hebben met mekaar. Proeven met hun tong, warme blikken. En zo vielen zij in slaap. Magda had een nestje gevonden ...

7.

Magda werd 's morgens wakker. Marc sliep nog. Zij keek naar hem, met een warm gevoel. Zij voelde zich zalig. Zij wou hem terug dicht tegen haar voelen. Eerst zocht ze met haar voet de zijne op en streekte zacht zijn onderbeen. Zij schoof dicht tegen hem aan. Hij opende zijn ogen, en glimlachte. Zij voelden allebei de aantrekking naar elkaar. De nacht had de gevoelens van gisteren niet uitgedoofd, integendeel. Bijna tegelijkertijd rolden zij lichtjes naar elkaar toe en verstrengelden. Zij kustten, eerst zachtjes en lieten dan de gloed die in hen opborrelde vrij. Hij voelde haar lichaam op het zijne, warm, zacht en stevig. Zij voelde zijn lenigheid en hoe zijn erectie tegen haar been groeide.

“Ik wil jou. Helemaal.”

Hij keek haar aan en kustte haar met volle overgave.

“Ik heb geen condoom. Heb jij er eentje?”

“Nee, ik heb er ook geen.”

Magda's hand gleed naar zijn penis. Zij bevoelde hem, streekte hem, greep even zijn ballen en begon zijn stam te masseren. Marc's hand gleed over haar buik. Zijn vinger draaide even rond en in haar navel om verder te zakken. Hij voelde haar schaamhaar en gleed af naar haar lipjes die al gezwollen stonden van verlangen. Met zijn vingers opende hij haar lipjes, vond haar clitoris en streekte haar. Zij greep zijn penis forser vast en zijn vinger drong zacht bij haar naar binnen, nieuwsgierig op verkenning. Zo gingen zij in elkaar op en masturbeerden elkaar tot Magda zijn zaad op haar buik ontving en zij het samen uitsmeerden over haar warme lichaam. Hun lichamen rolden over elkaar heen en in alle richtingen besnuffelden zij nu elkaar. Met hun handen, lippen en tong proefden zij wellustig en ontdekten helemaal mekaars lichaam, van kop tot teen. Tot Marc met zijn mond ook haar luststreek beroerde. Nu was het zijn tong die haar clitoris vond. Hij proefde haar warme vocht, plaagde haar clitoris om er dan stevig tegen aan te drukken en opnieuw verdween zijn vinger in haar, deze keer niet op nieuwsgierig onderzoek maar op zoek naar haar genot. En Magda voelde het genot, gaf zich over en toonde hem haar orgasme.

Zij kustten en hun kus en hun blikken stonden warm en vol liefde en tederheid. Zij bleven een hele poos, een beetje loom, dicht naast elkaar liggen soezen en nagenieten.

Het was Magda die een einde maakte aan het soezen.

“Kom, neem mij mee naar de douche. Ik wil je inzepen.”

Na de douche trokken ze terug de boubou's aan en gingen naar beneden voor een ontbijt.

Magda zorgde voor verse koffie en Marc dekte de tafel. De sfeer aan tafel was ontspannen en Marc vertelde ook zijn besluit.

“Ik laat deze week een aids-test doen en zal condooms kopen. Denk daarom niet dat ik een pervers of losbandig leven achter de rug heb. Ik doe dit uit respect voor u en natuurlijk uit veiligheid. Ik voel iets heel speciaals voor u en ik wil hiermee verdergaan, niet zo maar. Ik wil mij volledig aan u kunnen geven.”

“Je hebt gelijk en ik apprecieer uw idee. Ik laat de test ook doen. Nu wij toch open en eerlijk zijn over dit soort onderwerpen, wil ik u iets zeggen, waarover ik anders nu nog niet zou gepraat hebben. Het ligt misschien wat moeilijk, maar zo is de kogel door de kerk. De condooms zullen overbodig zijn ... ik kan namelijk niet zwanger worden.”

Magda keek wat weg. Zij had schrik van zijn reactie. En Marc was danig vershoten en hij wist niet onmiddellijk wat gezegd.

“Oh ... ik vind het jammer voor jou ...”

Er viel een korte maar zware stilte. Beiden moesten even nadenken en het was Marc die als eerste terug sprak, met zachte warme stem.

“Ik was verrast en het is heel moedig dat je mij dit nu zegt. Maar kinderen zijn voorlopig niet aan de orde. Ik wil mijn verliefdheid met jou beleven en ik droom nu al van een relatie met jou. We laten dit groeien. En als wij ooit samen kinderen wensen, dan zien we wel verder naar de mogelijkheden die we dan wel hebben.”

Nu was het aan Magda om wat verrast te zijn.

“Meen je dat? Kan jij daar zo mee om?”

“Ja.”

“Wens jij dan misschien geen kinderen?”

“Oh, Magda. Moeten we hier nu al over praten? Ja, blijkbaar wel vermits het nu ter sprake komt. Kijk, ik hou van kinderen. Ik weet niet of ik zelf kinderen wens. Ik weet dat ik die niet alleen wil. Ik denk uit de grond van mijn hart dat kinderen zowel een vader als een moeder nodig hebben. En de dag komt misschien dat ik een liefdesrelatie zal hebben met iemand met wie ik samen ouder wil worden. En dan zal ik met die vrouw, misschien met u, zien of wij samen kinderen willen. En als jij die vrouw bent en als jij dan ook samen met mij kinderen wil, dan zullen we zien hoe we dit kunnen doen. Blijkbaar kan jij niet zo maar zwanger worden. Dan zullen we die dag samen naar de andere mogelijkheden kijken en zien waar wij ons goed bij voelen.”

Marc was intussen dichtbij Magda komen staan en hij streelde met zijn vingers door haar haren.

“Is het van belang voor jou?”

“Eerlijk en openhartig. Ja, het is van belang voor mij. Ongeveer drie jaar geleden was ik verliefd op een man. En onze verliefdheid is daarna het begin van een relatie geworden. En kinderen zijn ter sprake gekomen. Toen Eddy, zo noemde hij, vernam dat ik niet natuurlijk zwanger kon worden, hoefde het voor hem niet meer. Dit is ondertussen volledig verwerkt, maar het heeft mij uiteraard getekend. Ik kan dit geen tweede keer beleven.”

Marc nam Magda in zijn armen, kuste haar voorhoofd, haar neus, haar lippen.

“Het is oké. Ik ben verliefd op jou. En ik voel dat jij verliefd bent op mij. Wij gaan hiervan genieten. En ik hoop dat het veel wordt tussen ons, heel veel. Wij zullen samen dromen van een toekomst en misschien horen daar kinderen bij. En dan gaan we d'er voor.” Magda liet zich nu gaan. Zij ontspande terug volledig en zij zocht zijn lippen, met nog meer passie als die morgen. Zij ging erin op en het waren tientallen vlindertjes die in haar buik begonnen te fladderen.

“Oh Marc, ik hoop vurig dat die aids-test snel resultaat geeft ...ik wil mij aan jou geven.”

Zij brachten de dag verder samen door. Hand in hand wandelden zij op het strand, eventjes ook de vissershaven in, en terug over het strand en de duinen, zo naar de villa. Lekker uitwaaien en lekker genieten van elkaar. 's Avonds was de realiteit opnieuw van de partij. Magda moest terug naar huis. Zij had dit weekend uiteraard niets gedaan voor haar werk en zij moest dat dus nu tijdens de komende week hard ophalen. Tickets voor Vancouver komen niet vanzelf ...

8.

Op de faculteit kreeg Magda het erg druk. De binnenstromende gegevens stapelden zich op. Alles moest secuur en volgens de geijkte procedure ingegeven en verwerkt worden. Die nauwgezetheid was uiterst belangrijk zodat er later geen probleem zou rijzen wanneer de gegevens van de verschillende samenwerkende universiteiten zouden worden samengevoegd. Zij hadden uiteraard de medewerking van collega's die gespecialiseerd waren in computernetwerken en alles werd veilig nagekeken en opgeslagen.

Op een avond vroeg Magda haar collega Moulongo om na het werk nog eventjes uit te blazen bij een lekker glas in een knusse taverne.

“Moulongo, wij kennen elkaar nu reeds enkele jaren en hebben mekaar soms in vertrouwen genomen. Mag ik je iets vragen wat niets met de faculteit te maken heeft?”

“Ja, natuurlijk. Vertel maar.”

“Dank je. Je hebt mij eens verteld dat jij afkomstig bent uit de diamantstreek in Centraal-Afrika.”

“Oh ja. En mijn familie woont nog altijd daar. Door een speling van het lot woon ik hier sinds mijn zestiende maar ik kan nu en dan terug naar hen toe.”

“Je hebt mij ooit verteld dat jij daar gemakkelijk aan diamanten kan geraken en dat jij hier de weg kent om ze te verkopen, maar dat het probleem de smokkel is.”

“Oh-oh-oh. Laat de aap maar wat verder uit de mouw komen.”

“Kijk. Als het de moeite waard is, ken ik een prima middel om diamanten te smokkelen. Jij zorgt via je familie dat er diamanten beschikbaar zijn en ik zorg ervoor dat ze hier geraken. Jij verkoopt ze en we verdienen allebei goed geld. Kunnen we hierover praten?”

“Over goed geld kunnen we altijd praten. Maar onderschat niet de moeilijkheid om te smokkelen. In Afrika zelf kan je bijna iedereen omkopen maar het is een lange weg terug naar hier. En ter plaatse heb je compagnies die handel voeren in diamanten. Zij houden onverbiddelijk alles heel goed in de gaten. Zij controleren de markt. Je bedot ze niet zomaar en een mensenleven is daar niet veel waard.”

“De smokkel is mijn probleem en je hoeft je echt geen zorgen te maken. Ik kan een dertigtal geslepen diamantjes per keer smokkelen, dus zo'n tiental ruwe.”

Moulongo floot tussen zijn tanden.

“We kunnen praten. Je kan best ruwe diamant smokkelen en hier laten slijpen. Dat brengt meer op. Ik weet de weg en ik kan ze verkopen. Mijn broer kan mij loepzuivere diamant leveren.”

“Hoeveel brengt dat uiteindelijk op per diamant?”

“Tja, het hangt natuurlijk af van de kwaliteit. De marktprijzen schommelen en volgen het spel van vraag en aanbod. Laat ons zeggen dat het zeshonderd tot achthonderd euro per diamant kan opbrengen.”

“Je rekent een beetje laag, Moulongo. Ik heb mij al een beetje geïnformeerd en we kunnen probleemloos gemiddeld duizend euro per diamant verwachten.”

Moulongo schoot in de lach.

“Rustig, rustig. Ik moet ook mijn broer betalen en het slijpen gebeurt ook niet gratis. En het kost moeite om aan een koper te geraken.”

“Ik kan één keer per maand gedurende enkele maanden een tiental diamanten overbrengen, misschien meer. Dat weet ik pas na de eerste levering. Kan je broer daarvoor zorgen?”

“Ik moet het natuurlijk met hem bespreken, maar in principe wel.”

“Per diamant geef je mij vijfhonderd euro, cash bij levering en de rest is voor u. Ni vu, ni connu.”

“Dan blijft er bijna niks voor mij over en ik heb er veel werk en veel geloop mee. Tweehonderdvijftig euro is de juiste prijs.”

“Dat denk ik niet. Zonder mij heb je helemaal geen handel en ik neem de grootste risico's. Jij spreekt je contacten aan en hebt wat loopwerk en daarmee is de kous af. Vijfhonderd euro per diamant is de juiste prijs.”

“Regelmatig zal er maar zeshonderd euro overblijven in totaal. Ik geef je als vaste prijs de helft, driehonderd euro en als ik ze voor meer dan zeshonderd kan verkopen, krijg jij daarvan zestig procent.”

“Sorry, maar dat gaat niet door. Ik heb geen enkele controle over de prijs die jij werkelijk krijgt en ben dan te afhankelijk. Ik wil dus een vaste prijs, iedere keer voor iedere diamant. Vijfhonderd euro. Jij verdient dus per maand minstens duizend euro, voor weinig moeite.”

“En jij met zekerheid vijfduizend! Je voelt toch zelf aan dat dit buiten proportie is. Ik wil gaan tot driehonderdvijftig en voor de rest trek ik dan mijn plan.”

“Je hebt een punt. Vierhonderd euro, nu te beslissen.”

“Oké, wij hebben een akkoord.”

“En jij betaalt de drankjes ...”

Magda lachte ontspannen. Zij zag de kans om op een leuke manier op korte tijd haar huis af te betalen en wat financiële reserves aan te leggen. Dan was dat probleem al van de baan. Zij kende en vertrouwde Moulongo en had dus ook niet het onderste uit de kan willen halen. Dit was mooi onderhandeld en nu kon zij haar plannetje concreet uitwerken.

9.

Het ging Magda voor de wind. Het leek wel alsof de overval een startschot had gegeven voor een nieuw en spannender leven. Op het werk zette zij zich hard in en boekte ook goede resultaten. De verwerking van de gegevens verliep vlot en zij begon stilaan haar interpretaties en analyses voor te bereiden. Henk, haar collega aan de universiteit van Eindhoven maar tevens haar belangrijkste rivaal voor de post in Vancouver, mocht zich schrap zetten.

De deal met Moulongo was veelbelovend en zij was 's avonds volop bezig met de voorbereidingen. Zij zou op korte tijd een stevig appeltje voor de dorst verdienen.

De kers op de taart was de verliefdheid die ze deelde met Marc. Zij zagen elkaar regelmatig en het klikte wonderwel. Marc was een man uit de duizend. Sylvie had nogal opgekeken toen zij vernomen had dat haar beste vriendin nu een relatie aanging met haar broer. Magda's broer Daan was ook al zo blij geweest dat zijn zus opnieuw de liefde kende in haar leven. Hij en Tina hadden Marc ondertussen ontmoet en waren samen naar een beiaardconcert geweest. Het verbroederingsglas achteraf had prima gesmaakt.

Magda genoot ook regelmatig van haar eigen geheimpje, haar gave om te vliegen als een vogel. Nu en dan trok ze er 's avonds op uit. Zoals anderen wandelen of fietsen of naar een film kijken om even te ontspannen, zo trok Magda naar haar kamer om rustig te vervormen en er even op uit te trekken. Ze had verschillende vogelsoorten uitgeprobeerd. Tot nu toe was zij liefst een zwaluw. Die combinatie van kracht en sierlijkheid had in haar ogen iets vrouwelijks en gaf haar de mogelijkheid om volop te genieten, gauw even een flink eind doorvliegen, spelen, hoog opstijgen en een looping maken om dan laag over de velden te scheren en insecten te vangen. Maar thuis vertrok zij altijd als merel of mus en kwam ook altijd onder die vorm terug om zeker niet op te vallen. Dit moest haar geheimpje blijven. Zelfs aan Marc vertelde zij er niets van. Misschien zou zij dat ooit wel doen.

Twee weken later was Magda rond met de voorbereidingen voor haar eerste smokkeltrip van diamanten. Zij had de vrijdag verlof genomen op het werk. Aan Marc had zij gemeld dat ze dat weekend niet vrij was omwille van haar werk. Zij moest zagezegd voor haar analyses naar Nederland.

Die ochtend reed zij met haar auto tot aan het huis van Moulongo. Die woonde buiten de stad waar hij een huis huurde. Achter en naast het huis was er een kleine tuin. Het was een voormalige arbeiderswoning met achteraan zo'n drietal bijgebouwtjes. Magda had met Moulongo overlegd dat haar auto daar kon blijven staan en dat zij het bijgebouwtje waarin vroeger konijnen werden gekweekt mocht gebruiken. Zij had hem niet uitgelegd waarvoor het moest dienen en Moulongo had geen verdere vragen gesteld. Wat telde was dat de diamanten veilig en wel aankwamen.

Moulongo was die dag natuurlijk niet aanwezig want hij was al naar de faculteit voor zijn werk. Het bijgebouwtje werd niet meer gebruikt en was wat vervallen. Er was zelfs een

raampje kapot en dat kwam Magda natuurlijk perfect uit. Zij trok haar kleren uit, legde die in een draagtasje dat zij had meegebracht en stopte de draagtas in een gewezen konijnenhok. Zij rilde wel want het was maar koud zo. Al snel nam zij de gedaante aan van een zwaluw. Zo, dat voelde al veel beter aan. Zij wipte op de vensterbank, keek toch maar dat niemand haar zag en vloog op. Resoluut zette zij koers naar de luchthaven van Zaventem bij Brussel. Dit gedeelte van haar reis had Magda perfect voorbereid. Zij had eerst uitgekiend op het internet hoe zij de vertrektijden van de verschillende vluchten kon napluizen en identificeren. Zij had proefvluchten gedaan naar Zaventem om daar uit te zoeken hoe zij van buitenaf de juiste kaaien kon herkennen om zich niet van vliegtuig te vergissen. Magda had ook geobserveerd hoe het inladen van de bagages gebeurde en wist nu hoe en op welk tijdstip zij discreet in de laadruimte van een vliegtuig kon binnenglippen.

Al die voorbereidingen kwamen haar goed van pas want zij wou meevliegen met de vlucht die om kwart na elf zou vertrekken naar Kinshasa. Bovenop het gebouw van de luchthaven veranderde Magda zich in een discreet musje. Zij was goed op tijd en deed een verkenningsvlucht. Ongeveer twintig minuten voor de vertrektijd vloog ze op en landde bovenop het door haar gekozen vliegtuig. Alles verliep volgens plan. De bagages werden ingeladen, maar daarna bleef de inlaadpoort nog even open. Die poort bleef open omdat er vaak nog laattijdige reizigers waren, wiens koffers toch nog moesten worden ingeladen. Het grondpersoneel was ondertussen bezig met het pompen van brandstof en zodoende had Magda geen enkel probleem om de laadruimte binnen te glippen. Onmiddellijk zocht ze een geschikte ruimte achter enkele valiezen waar zij zich kon verschansen. Haar mussenhartje klopte wel snel want dit was toch wel een pak spannender dan zij gedacht had. Oh, wat ging de tijd nu traag vooruit. Blijkbaar kwamen er geen valiezen meer bij. Het luik ging dicht. Verdikke, dit was wel pikkedonker.

De motoren sloegen aan. Magda verkoos om te veranderen in een eend. Dit leek haar meer comfortabel en dan had zij een betere vetlaag en meer bescherming. Zij nestelde zich zo goed mogelijk in tussen de valiezen. Het vliegtuig zette zich in beweging, eerst achteruit om de kaai te verlaten, dan taxiën. Het vliegtuig stond nu stil en even later zwollen de motoren aan. De piloot liet het monster los en als een pijl reed het vliegtuig over de tarmac en steeg op. Oh, what a feeling! Magda voelde zich een beetje ijl en onzeker. Zo in het pikkedonker en alleen was de ervaring wel helemaal anders dan knus in het vliegtuig bij de andere passagiers. Het vliegtuig stabiliseerde. De koude viel mee. Magda wist dat ze nu vooral moest opboksen tegen de verveling. Zij nestelde zich zo goed mogelijk, zette haar verstand op nul en probeerde te rusten. Van de koude had zij geen schrik. Indien nodig kon zij zichzelf nog altijd veranderen in een vetgans of een zeemeeuw en als het moest zelfs in een pinguïn. Maar dat bleek allemaal niet nodig. Als eend voelde zij zich kiplekker.

De reis duurde wel heel lang. Nu en dan moest Magda zich wat verplaatsen, even haar vleugels openslaan, van de ene valies naar de andere reistas springen en dan terug een leuk plekje uitzoeken om nog wat te slapen. De turbulenties maakten haar soms wakker maar al bij al viel de reis prima mee.

Het vliegtuig begon te dalen en minderde snelheid. Magda zette zich schrap voor de landing en voelde opnieuw de spanning stijgen. Zij zou zo dadelijk landen in Kongo, moest veilig weten te ontsnappen en haar echte avontuur zou beginnen. Zij verkoos om terug de vorm van een mus aan te nemen. Het vliegtuig stond stil en na een tijdje ging het luik open. Van zodra de kier groot genoeg was, fladderde Magda naar buiten en vloog recht tot bovenop het dak van het dichtst bijzijnde gebouw. Nu voelde zij ook volop de warmte. Het licht was fel. En die geuren. Magda nam even eerst de sfeer op en nam de tijd om te acclimatiseren.

Oké, geen tijd voor spelletjes want dit is geen snoeprisje. Het was bovendien al zaterdagmiddag. Magda vervormde zich tot een valk. Tijdens haar voorbereiding had zij nauwgezet uitgevlooid welke vogel zij best kon zijn om snel en veilig te reizen en ook niet

onnodig op te vallen. Zij concentreerde zich nu op de reisweg die zij uit het hoofd geleerd had. Opstijgen en eventjes oriënteren. Dit zag er goed uit en Magda zette zonder verder afwachten koers naar het dorp van Ubangu, de broer van Moulongo. Uit veiligheid vloog zij voldoende hoog en haar scherpe blik als roofvogel liet haar toch toe om het landschap op te nemen. Al snel vond zij de grote indrukwekkende Kongostroom en volgde die gewoon in zuidoostelijke richting. Moulongo kende de stroom en zijn land vrij goed en had haar enkele herkenningspunten verteld zodat zij met zekerheid wist dat zij op de goede weg was. Na dik anderhalf uur vliegen zag zij het dorp dat Moulongo haar beschreven had. Hij had ook een duidelijk plan van het dorp getekend, had het huisje van Ubangu aangewezen en de hut van diens tweede vrouw. Die vrouw was overleden en haar hut werd voorlopig niet gebruikt. Er was afgesproken dat Ubangu in de hut vrouwenkleding zou klaar leggen. De ligging van de hut was zodanig dat zij discreet zou kunnen buitenkomen en onopgemerkt het dorp kon binnengaan. Haar komst zou ook niet al teveel opvallen. Dankzij de diamanthandel waren de bewoners gewend om regelmatig andere blanken te zien. Er was een soort taverne waar blanken, ook vrouwen, regelmatig kwamen en waar de zwarte mannen ook soms naartoe gingen. Daar zouden Magda en Ubangu elkaar ontmoeten.

Magda was opgelucht dat Moulongo alles blijkbaar piekfijn had uitgelegd, getekend en voor haar had voorbereid. Zij zag de gezochte hut, die inderdaad op een voor Magda discrete plek stond. Er was niemand in de buurt en zij landde voor de ingang, keek omzichtig rond en trippelde binnen. Oef, alles leek veilig. Even rondneuzen. In een hoek op een stoeltje lag een kleed opgeplooid. Magda trippelde terug naar de ingang, controleerde dat zij alleen was en ging naar de stoel. Zij werd terug zichzelf, rekte zich eens flink uit en trok snel het kleed aan. Gelukkig vond zij onder de stoel een paar sandalen. Die Ubangu had gelukkig aan alles gedacht.

Hier nu niet blijven dralen. Magda sloop naar de uitgang, keek opnieuw goed rond en verliet snel de hut om het dorp in te trekken. Er werd inderdaad niet veel op haar gelet en blijkbaar viel haar aanwezigheid niet op. Zij was te gespannen om rond te kijken in het dorp. Dat kon zij later nog bij haar volgende reizen. Wel viel haar onmiddellijk de gemoedelijke sfeer op. Hier werd geleefd, helemaal anders dan bij ons waar de straat enkel dient als verbindingsweg tussen twee punten en iedereen altijd op weg is naar ergens anders. De hutten en huizen hier dienden blijkbaar alleen om te slapen en heel het leven had plaats in het dorp waar je overigens niet echt kon spreken van straten.

Mata-Mata. Zo stond het in het bruin geverfd boven de inkom van een groot houten gebouw. Hier moest ze zijn. Drie houten treden leidden Magda naar een ruim terras. Zij ging naar binnen. De prachtige met de hand uitgesneden toog viel onmiddellijk op. Stevige houten tafels met rieten stoelen vulden de gelagzaal en het overdekte terras. Het kwam volledig overeen met wat zij zich herinnerde van foto's die zij gezien had uit over het koloniale tijdperk. Een vijftiental mensen waren in groepjes verdeeld en dronken iets of waren uitvoerig aan het praten. Aan de toog vroeg Magda in het Frans waar zij Ubangu kon vinden. De waard wees haar een man aan een tafel in de schaduw op het terras.

“Goeie dag. U bent Ubangu? Ik ben Magda en Moulongo zend u zijn beste groeten.”

De man, eenvoudig gekleed in een beige short en bordeaux T-shirt, stond op en keek met een grote glimlach naar Magda.

“Goeie dag mevrouw Magda. Welkom. Ik heb u niet zien aankomen met een auto of met de bus die hier nochtans allemaal moeten voorbij komen. Het is alsof u uit de lucht bent gevallen! Welkom.”

Ubangu was door zijn broer gewaarschuwd dat de vrouw geen geld bij zich zou hebben en dat zij moest kunnen iets eten en drinken. Hij wist ook dat de vrouw weinig tijd had. Er werd dus niet veel gepraat en Magda kreeg een kom rijst met een lekkere saus die zij niet kende.

Daarnaast kreeg zij een klein kommetje met kruiden, maar dat durfde zij niet goed te gebruiken. Zij vulde haar maag met de rijst en dronk volop water.

“In de hut van mijn betreurde vrouw zal u vinden waarvoor u gekomen bent. Achter de stoel waarop u het kleed gevonden heeft, staat een plank tegen de wand. Doe voorzichtig de plank weg en u zal vinden wat u zoekt.”

Magda bedankte Ubangu. Zij was hem echt zeer dankbaar omdat alles prima en discreet geregeld was. Ubangu gaf haar nog de informatie over het vliegtuig dat vanuit Kinshasa vannacht terugvloog naar Zaventem. Zij wandelde terug naar de hut en kon discreet naar binnen. Zij zag de plank en keek eerst voorzichtig. Zij zag inderdaad dat er tussen de wand en de bovenste rand van de plank een touwtje uitstak. Zij greep het vast en lichtte de plank. Zij hield nu een klein lederen buideltje in haar hand. Magda opende het, vol spanning, en zag dan tien blinkende wondersteentjes. Adrenaline.

Zij snoerde het terug dicht en legde het op de grond, met het lusje van het snoer open zodat ze er straks haar valkennek kon doorhalen. Nog even controleren dat zij alleen was. Kleren terug uit en netjes opplooiën. Tijd om valk te worden. Zij vervormde en het lukte haar wonderwel om haar nek door het lusje te steken. En hop, weg!

De terugweg verliep vlot. Zij was op tijd aan de luchthaven. Het gewicht van de stenen maakte natuurlijk dat de terugvlucht lastiger was dan de heenvlucht. Magda was tevreden dat ze voldoende tijd gerekend had zodat zij op tijd eens kon stoppen om te rusten. Aan de luchthaven in Kinshasa was het natuurlijk spannender want zij had dit niet perfect kunnen voorbereiden. Het was bovendien al donker en de luchthaven was minder goed verlicht dan bij ons. Als Magda nu maar in het juiste vliegtuig zat! Zij volgde de aanwijzingen van Ubangu en op hoop van zegen glipte zij binnen in de laadruimte van een vliegtuig. Zij was vrij zeker omdat er op dat ogenblik slechts één vliegtuig van KLM te zien was. Tijdens de vlucht kon zij bekomen van de spanningen en uitrusten.

De landing verliep goed en rustig. Magda zou als valk ontsnappen omdat zij als mus onvoldoende kracht zou hebben om de diamanten te torsen en zij wou bovendien zo snel mogelijk naar het huis van Moulongo. Het grondpersoneel verschoot toen een valk uit de buik van het vliegtuig wegvloog! Magda controleerde eerst dat zij wel degelijk in België was en legde het laatste stukje van haar reis af. Nog nooit in haar leven was zij zo gelukkig geweest een konijnenkot te zien ...

Magda, normaal gekleed en met een brede glimlach tikte tegen de deur van het huis van Moulongo. Hij kwam opendoen en liet haar opgelucht binnen. Gans het weekend was hij in spanning geweest over de goede afloop. Moulongo had dan ook geen flauw vermoeden over de manier waarop Magda dit allemaal had geflikt en hij was wel verbijsterd geweest over de voorbereidselen. Hij nam haar lachend in de armen en zij fluisterde in zijn oor.

“Mission accomplie. Ik ben uitgehongerd en wil iets eten en drinken.”

Moulongo zorgde voor haar en Magda legde het lederen buideltje op tafel tussen hen in. Hij controleerde de inhoud en was meer dan gelukkig met wat hij zag.

“Magda, dit is formidabel. Hoe heb je dat geflikt?”

“Het recept blijft het geheim van de chef. Ik moet je wel feliciteren met je voorbereiding en hulp. Uw broer Ubangu was ook perfect.”

Magda wou niet langer blijven dan nodig. Twintig briefjes van tweehonderd euro verdwenen in haar handtas en meer dansend dan stappend zocht zij haar wagen op.

10.

Magda was in de wolken. Alles was perfect verlopen. De vierduizend euro voelden warm aan in haar hand. Wat zou ze ermee doen? De afbetaling van haar huis mocht niet te snel gaan om de aandacht niet te trekken. Tegenover haar vaste wedde kon zij zich veroorloven om de huidige maandelijkse afbetaling van vijfhonderd euro op te trekken naar duizend euro. Zo zou

het toch dubbel zo snel gaan en zonder op te vallen. Als zij dan nog eens vijftienhonderd euro per maand gebruikte om het leven aangenamer te maken, dan kon zij nog tweeduizend euro opzij zetten om een zwarte spaarpot aan te leggen. Zij wist nog niet waarvoor die zou gaan dienen, maar het zou zeker ooit dienst doen. Zolang Moulongo en Ubangu zo correct meewerkten, kon dit lolletje wat haar betrof nog een hele poos doorgaan.

Bovendien had zij nu ervaren dat zij goedkoop de wereld kon rondreizen. Alles was bijna gratis bereikbaar. Zij moest er wel iets op vinden om ergens te kunnen landen en dan onmiddellijk discreet aan kleding te geraken. Dat was eigenlijk het enige probleem. Ze kon natuurlijk iets bedenken zodat ze als vogel een buideltje geld en een creditkaart kon meenemen en dan landen in een naturistenkamp waar er ook een winkeltje moest zijn. Maar wat voor kleren verkopen ze in naturistenkampen? Neen, dit was duidelijk geen goed idee. Ach, ze zou wel iets bedenken als het zo ver was. Zij had in Centraal-Afrika toch ook oplossingen gevonden.

Magda wou nu eerst een douche. Zij voelde zich helemaal niet moe. Zij had in het vliegtuig telkens goed kunnen rusten en ze was fit. Een douche, een goeie warme lekkere douche. Dat wou ze wel, nu meteen. Ondertussen was zij thuis aangekomen en zij ging recht naar de badkamer. Water laten lopen en kleren uit. Magda keek in de spiegel. Oeps, haar kapsel trok op niets meer. Het water dat uit de kraan liep was ondertussen op temperatuur en Magda ging onder de douche staan. Zalig! Al het vuil en het zweet van de reis dropen van haar af.

Douchegel, shampoo en conditioner werden kwistig gebruikt. Eenmaal afgedroogd, smeerde zij gans haar lichaam in met voedende bodymelk. Zij voelde zich nu fris en helemaal opgepept. Toch die haren nog brushen en kammen.

Magda deed een kamerjas aan, stak een sigaret op en keek naar de vierduizend euro. De tweeduizend voor de afbetaling van haar huis en voor maandelijks plezier stak zij in een lade van haar nachtkastje. Waar zou zij haar zwart spaarpotje bijhouden? Elke maand tweeduizend euro. Zij ging naar de kelder. Hier had zij haar gave om de vorm van een vogel aan te nemen ontdekt en hier zou zij voorlopig de opbrengst van haar talent bewaren. Ah, daar, gewoon in een mapje tussen haar oude leerboeken. Zij zou zich dan wel eens informeren over de mogelijkheden van bankrekeningen in Luxemburg of Zwitserland of Liechtenstein of Monaco of de Britse Antillen. Mhm, de Britse Antillen, dat klonk verleidelijk. Daar zou ze eerst voor informeren.

Magda keek op haar uurwerk. Het was ondertussen zondagavond, iets over elfen. Ze was helemaal niet moe. Zij dacht aan Marc. Zij miste hem nu, wou bij hem zijn. Ze glimlachte. Magda ging naar haar kamer. Zij zette het venster op een kier en doofde de lichten. Zij deed haar kamerkas uit en ging in kleermakerszit op de grond zitten. Even concentreren en zij vervormde tot een merel. Magda wipte door het raam en vloog bovenop het dak. Nu nam zij de vorm aan van een zeemeeuw. Onmiddellijk vloog ze op en zette koers naar de zee, naar Marc.

Haar vlucht duurde niet zo lang. Zij vloog eventjes over zee en snoof de zeelucht op om dan naar het villaatje van Marc af te dalen. Er brandde geen licht. Bingo, het raam van zijn slaapkamer stond een beetje open. Oeps, dat was smalletjes. Hoe zou ze binnen geraken? Magda kreeg een inval en vervormde zich tot een kolibrie. Dit was prettig fladderen. Zij genoot van de snelheid waarmee zij met haar vleugels kon slaan en kon inderdaad zoals een helikopter ter plaatse in de lucht blijven hangen. Nu was ze klein genoeg om binnen te vliegen. Zacht landde ze op de vensterbank en wipte stilletjes achter het gordijn. Marc lag rustig te slapen. Magda trippelde over het tapijt tot naast het bed en vervormde zich terug tot de echte Magda. Muisstil glipte zij in het bed en ging tegen Marc aan liggen. Hij sliep naakt. Zij lag achter hem, legde haar arm over hem en streelde zacht zijn borst en buik. Zij kustte zijn rug. Marc werd wakker en draaide zich om.

“Lieve! Je bent nog gekomen.”

Hij kuste haar.

“Mhm, de beste verrassing ooit.”

Zij kusten, vleiden zich tegen elkaar aan.

“Je ruikt lekker. Kom je nu van Eindhoven? Hoe was het daar?”

“Niet zo best. Jij was er niet... We hebben minder kunnen doen dan we gehoopt hadden. Ik zal af en toe moeten terugkeren. Lieverd, ik heb je gemist.”

“Goed dat we terug samen zijn. Hoe ben je hier binnen geraakt? Stond er nog een deur los of zo?”

“Neen, ik ben binnengevlogen langs het raam.”

Zij kuste hem opnieuw, vol passie, kronkelde over hem, voelde zijn erectie tegen haar been.

“Ik wil je helemaal voelen, in mij, diep en hard.”

Magda ging bovenop Marc zitten. Zij richtte de eikel in haar vagina, bleef daar eventjes stilzitten om te genieten van het goede gevoel en liet zich dan langzaam, heel langzaam over zijn stam glijden tot zij helemaal in elkaar pasten. Marc steunde haar vol bij haar borsten, de tepels tussen duim en wijsvinger. Soms kneedde hij haar borsten en dan weer kneep hij in de tepels. Magda speelde zelf met haar clitoris en kronkelde over de penis zodat binnen in haar verschillende plekje gestimuleerd werden. Beiden gingen hier in op. Ze spraken geen woord, je hoorde enkel gekreun van genot. Hun ogen zochten regelmatig naar elkaar. Magda leidde zelf de dans en voelde hoe golven van genot haar meedeinden naar een orgasme. Bevrijding. Zij rustte nu even op zijn borstkas om na te genieten. Haar vingers speelden met zijn borsthaar. Zoenen.

“Ik hou van jou ...”

Ze bleven zo liggen, sluimerend soezen. Na een tijdje rolde Marc Magda zachtjes van zich af.

“Kan je blijven slapen of moet je morgen al vroeg werken?”

Er viel een stilte. Magda dacht bij zichzelf dat ze wel voortvarend geweest was met zo maar naar Marc toe te vliegen. Niet dat zij er spijt van had. Verre van, zij verlangde zo naar hem en was zo gelukkig nu bij hem te zijn. Zij was wel stilletjes binnengeglipt, maar hoe moest ze nu terug naar huis? Zij was hier naakt, zonder auto of geld of niets. Moest zij hem nu vertellen dat zij in een vogel kon veranderen? Dat was zij zo snel nog niet van plan geweest. Maar nu kon het moeilijk anders. Ja, ze moest het hem wel vertellen. En hoe zou hij reageren? Wat als hij hier niet mee kon omgaan? Wat als hij vond dat ze beter in psychiatrie werd opgenomen of maar in een ander kooitje kon gaan leven? En wat als hij het geheim verder kenbaar maakte? Zij moest het risico nu lopen. En het was beter dat hij het nu vernam dan later. Later zou hij zich misschien misleid voelen. Zij zou het hem vertellen en hem op haar manier motiveren om het geheim te bewaren.

“Ik moet morgen vroeg werken maar toch kan ik blijven slapen ... ik wil je een geheim vertellen. Mijn geheimpje is 'n echt geheim. Behalve ikzelf zijn alleen Daan en Tina op de hoogte. Zelfs Sylvie weet hier niets over. Ik zal het je zo dadelijk vertellen en zelfs tonen. Het moet geheim blijven, maar ik wil dat jij het weet...”

“Je maakt mij wel nieuwsgierig. Ik zal uw geheim respecteren.”

“Dat weet ik wel. Mocht ik je niet vertrouwen, ik zou het je zeker niet vertellen. Er is echter ook nog iets anders. Je zult echt verschieten. Je zult twifelen of ik wel een mens ben en of ik niet van een andere planeet kom ...”

“Wat vertel je me nu allemaal? Rustig nu. Vertel het me gewoon en tot nu toe ben ik heel blij dat jij mens bent op aarde, hier en nu.”

“Oké. Ik heb je verteld van die overval bij mij thuis. Ik wou toen met alle macht ontsnappen en ik wenste toen dat ik een klein vogeltje was, dat mijn touwen zouden afvallen en dat ik zou kunnen wegvliegen en ontsnappen. Wel, die wens is toen uitgekomen ...”

“Hoe bedoel je? Bedoel je dat ...”

“Ja, dat bedoel ik. Ik veranderde letterlijk in een mus en ik vloog weg.”

Marc wist niet wat hij hoorde. Magda veranderde in een mus! Zo maar. Marc twijfelde even of hij niet in een stripverhaal meespeelde. Neen, dit was de echte wereld.

“Ongelooflijk! Vertel verder.”

“Ik heb de gave om mezelf te vervormen tot een vogel. Het doet geen pijn, ik voel mij er goed bij. Ik heb geen neveneffecten. Vanavond heb ik na het werk thuis eerst gedoucht en ik ben als zeemeeuw naar hier gekomen, zo snel mogelijk want ik wou bij je zijn. Hier ben ik dan veranderd in een kolibrie om door het spleetje van je raam te kunnen en daarom ben ik hier naakt. Mijn kleren liggen thuis op bed in mijn slaapkamer waar de venster ook op een kier staat...”

Marc bleef sprakeloos. Dit moest even verwerkt worden. Van een geheimpje gesproken!

“Leg u neer, lieve schat. Ik geef u een demonstratie. Je zult zien hoe prachtig en hoe leuk het is.”

Marc zei nog steeds geen woord. Magda duwde hem zachtjes naar het bed. Hij ging liggen. Magda stond naast het bed. Zij sloot haar ogen en concentreerde zich even. Voor Marcs ogen vervormde zij tot een ooievaar. Marc kon zijn ogen bijna niet geloven toen Magda als ooievaar fier en elegant rond het bed stapte. De ooievaar begon te trillen en veranderde toen in een Vlaamse Gaai. Magda vloog op, fladderde even door de kamer en parkeerde zichzelf boven de kast. Opnieuw vervormde zij zich, deze keer tot een kolibrie. Zij vloog op en kwam nu heel dicht bij Marcs hand. Marc streelde haar zachtjes.

“Oh, schat. Ik kan het nog altijd bijna niet geloven. Je bent prachtig ...”

Magda genoot van de streling. Zij vloog opnieuw op en fladderde nu over Marc heen, vlak boven zijn lichaam zodat zij hem net niet raakte maar dat hij de streling van de luchtverplaatsing van haar vleugels voelde. Langzaam streelde zij zo zijn lichaam en landde uiteindelijk bovenop zijn penis. Dit kriebelde wel wat en Marc moest lachen. Hij voelde de kolibrie trillen en zag en voelde hoe Magda nu opnieuw haar eigen vorm aannam en warm bovenop hem lag. Zij fluisterde in zijn oor.

“Ik wil dat je mij vogelt. Laat je penis in mij fladderen. Ik wil voelen hoe hij in mij zijn vleugels strekt.”

Marc was inderdaad opgewonden en zijn penis kwam in erectie. Als vanzelf drong de kop zachtjes in haar binnen. Hij omarmde haar en draaide haar zachtjes op haar rug. Haar benen stonden gewillig open om hem te ontvangen. Hun gezichten stonden vlak tegenover elkaar en zij keken in elkanders ogen. Zacht drong Marc bij Magda binnen, tot hij haar helemaal opvulde. Toen pas knelde zij hem zachtjes tussen haar benen en Marc begon heel zachtjes in haar te bewegen. Zij genoot ten volle van elk plekje dat hij beroerde. Marc stond heel hard en hij voelde haar druk op zijn stam. Hun ogen waren als aan elkaar gelast, door een fijne lasnaad van passie en verliefdheid. Magda trok haar benen wat op om hem nog dieper te ontvangen en hem nog beter te voelen. Marc voelde nu hoe de kop van zijn penis soms de ingang van haar baarmoeder beroerde. Dit was zo intiem, dit was zo intens.

“Ik wil je mijn zaad geven.”

“Ik wil je zaad zien en voelen. Spuit het over mijn borsten en wrijf ze in met jouw liefdessappen ...”

Marc trok zich terug uit Magda. Hij ging schrijlings over Magda's buik zitten, trok nog even aan zijn penis en spoot zijn warme zaad over haar borsten uit. Samen kneedden ze de borsten en wreven het zaad open. Zij snoven beiden de zwoele geur van hun passie. En de passie deinde uit in een warme kus.

“Ik zal altijd slapen met het raam open. Jij bent altijd welkom ...”

11.

De volgende dag was Magda zoals iedere maandag samen met de andere assistenten aanwezig op de coördinatievergadering van haar professor op de faculteit. Na de vergadering vroeg hij haar even na te blijven.

“Magda, we moeten eens praten. Ons onderzoek verloopt prima. We hebben ondertussen alle resultaten met de antwoorden van de enquête. Alle gegevens zijn ook ingebracht in bestanden in het computersysteem. Jij bent beginnen analyseren en interpreteren. De kwaliteit van je werk lijkt mij goed en de structuur die je opgebouwd hebt om tot resultaten te komen is stevig.”

“Dank u.”

“Uw werk op zich is dus goed. Alleen, je gaat niet snel genoeg vooruit. Ik zal het anders zeggen: je gaat trager vooruit dan je collega uit Eindhoven ... veel trager ...”

“Hoe bedoelt u?”

“Vooruit Magda, laten we een kat een kat noemen. Jij wilt graag naar Vancouver en je collega uit Eindhoven is daarbij je enige echte rivaal. Ik steun je voornemen en ik gun je die post in Canada, al zal ik je missen op onze faculteit. Maar het lijkt mij dat jij je niet ten volle inzet voor dit project. Eindhoven gaat sneller te werk. Ik heb de indruk dat uw rivaal alles op alles zet en daar zeven dagen op zeven mee bezig is. En dat kan ik van u niet zeggen ...”

“U hebt gelijk. Ik heb privé redenen waardoor ik momenteel niet constant op het project kan werken. Maar ik werk er wel bijna iedere avond aan, zowel hier als thuis. Ik heb naast de werkstructuur die ik heb uitgewerkt, ook een werkschema voorzien. En ik mag melden dat ik tot nu toe geen achterstand oploop. En daarnaast stelt u zelf vast dat de kwaliteit van mijn werk meer dan oké is. Mijn andere belangen staan dus niet in de weg. Ik zal tegen de deadline een resultaat op tafel gooien waar men niet zal kunnen naast kijken.”

“Oké, oké. Er is voorlopig geen probleem. Voor mij is er al helemaal geen probleem. Ik wou je maar zeggen dat uw tegenstrever in de race naar Vancouver bonuspunten behaalt dankzij inzet en werklust.”

“In aantal uren heb je misschien gelijk, maar er is niets mis met mijn inzet. En naast het aantal werkuren, tellen ook de resultaten.”

“Er is ook nog iets anders. Vancouver volgt dit op de voet, maar zij zijn niet de enigen. De afdelingen pedagogie zijn ook benieuwd om hun toekomstige collega's te peilen. Dit project is voor hen van het grootste belang. De rector van de universiteit lacht er ook niet mee wanneer het gaat om ingeschakeld te worden door een ministerie om fundamentele veranderingen aan het beleid te helpen voorbereiden. Er staat nog meer op het spel dan een benoeming in Canada. Ik ga hier geen namen noemen, maar ik heb in de wandelgangen al gefluisterd gehoord. Het echte zware werk moet nog beginnen en sommigen vinden het ongehoord dat medewerkers aan dit project zich geen tweehonderd procent vrij maken ...”

“Wat bedoelt u concreet, professor? Bent u niet meer zeker dat de universiteit mij zal afvaardigen om als sociologe mee te werken aan het advies voor de minister?”

“Zo ver zijn we nog niet, Magda. Ik wou met je praten en je op de hoogte brengen van wat er allemaal omgaat. Je bent goed bezig en ga vooral verder. Ik steun je. Ik geef je voorlopig de raad om je privé zaken ook af te handelen, zodat ze straks niet in de weg staan voor je toekomst.”

“Bedankt dat u mij rechtstreeks hierover aanspreekt. Ik zal er rekening mee houden.”

Terug in haar kantoor, ging Magda even zitten, niet zonder eerst een kopje kruidenthee in te schenken. Inzet en werklust ... waar bemoeit iedereen zich mee? Van wetenschappers mag je toch verwachten dat ze naar de inhoud van de feitelijke resultaten kijken en niet gewoon de werkuren optellen en naast elkaar leggen. Is dit een universiteit of een peuterschool?

Vancouver ... daar was zij de laatste weken niet echt meer mee bezig geweest. Marc woonde ook helemaal niet in Vancouver. Zij was verliefd en droomde van een relatie met hem. Zou zij

dan nog naar Canada vertrekken? Er waren nu andere dingen in haar leven. Marc was een diamant in haar hart en de diamanten van Moulongo bezorgden haar een meer dan fraaie bijverdienste. Zij wou hiermee doorgaan. Zij wou het geld en zij wou verder genieten van het vliegen en zij wou zeker genieten met Marc. Maar zij wou ook opgenomen worden in het adviescomité. En zij wou zich in een positie zetten dat zij zelf Vancouver kon aanvaarden of weigeren.

Oké, dus zover was zij al. Zij wist nu dat zij het allemaal wou en geen genoeg zou nemen met de restjes. Zij wou de liefde beleven met Marc en een relatie een dikke kans gunnen. En dat zat goed snor. Zij wou ook gemakkelijk geld verdienen en uit de zorgen zijn dankzij de smokkel van diamanten. De eerste transactie was achter de rug en voor herhaling vatbaar. Dat zat dus ook goed. En zij wou in het adviescomité voor de minister opgenomen worden. Voorlopig was het haar toegezegd. Zij hoefde gewoon wat meer moeite te doen om regelmatig aan de andere betrokkenen te tonen dat zij flink met de zaak bezig was. Magda zou wat vaker om bijkomende informatie vragen voor haar voorstudie en zij zou af en toe voorlopige rapporten indienen en hun advies inwinnen. Zij zouden zich dan betrokken voelen bij haar werk en dan zat dit gedeelte ook goed snor.

En dan was er nog die Kurt in Eindhoven. Dat strebertje was zich aan het uitsloven. Hij was aan het tonen dat hij de beste van de klas was. Daar moest Magda een stokje voor steken. Zij kon niet nog harder dan Kurt gaan werken. Zij kon dat niet en bovendien wenste zij het ook niet. Kurt moest dus op een of andere manier tot rust gebracht worden ... Magda glimlachte. Een plotse inval. Een idee kreeg stilaan vorm en begon te rijpen. De snor van Kurt zou binnenkort geschoren worden ...

12.

De woensdagavond was Magda nog naar Nieuwpoort gevlogen. Eventjes samen met Marc zalig ontspannen. Deze had er ondertussen voor gezorgd dat er bij hem thuis enkele kleren en schoenen lagen voor Magda. Zo kon zij eender wanneer naar hem toe vliegen en konden ze samen nog een wandeling aan het strand of door de duinen maken. Liefst van al stapten ze eerst hand in hand langs de kustlijn om dan na een tijdje de duinen in te trekken. Soms had Marc een klein flesje champagne bij, dan weer chocolade truffels. Bijna telkens lagen ze samen in de duinen, dicht tegen elkaar, de ogen naar de zee gericht. Het spel van de zee bracht hen allebei telkens weer tot innerlijke rust, een rust die ze samen voelden en die hen ook dichtert tot mekaar leek te brengen, in een zalige intimiteit. Het gebeurde een enkele keer dat het samenzijn overging in vrijen. De vrijheid van de natuur om hen heen. De natuurlijke zin om hun gevoelens de volle vrijheid te gunnen, zich in volle vrijheid aan elkaar te geven. Zo waren zij die woensdagavond ook samen gaan wandelen. De duisternis viel in en ze waren langs de vloedlijn blijven stappen, arm in arm. Er werd niet veel gesproken. Zij voelden zich goed samen. Terug in de villa, haalde Marc verse tomaatgarnaal uit de koelkast. Hij had die in de namiddag bij een winkel uit de buurt gehaald. Een fles gekoelde witte wijn, een dikke homp heerlijk meergranenbrood en gezouten boter vervulde het genot. Muziek van Paul Simon klonk uit de boxen. Zij bleef die nacht ook slapen. De ontspanning was volledig.

Op donderdag moest Magda naar Eindhoven. Om de twee weken was er een coördinatievergadering in Eindhoven. Hier stond de computer met de centrale gegevensbank voor het project. Het laten samensmelten van de gegevens van de verschillende medewerkers werd om de twee weken ter plaatse besproken, in het kantoortje van Kurt. Die donderdag liet Kurt inderdaad voelen dat hij flink gewerkt had en niet allen betreffende zijn verwerking van de gegevens. Hij liet ook blijken dat zijn persoonlijke bijdrage met de interpretaties goed wou vlotten. Zelfingenomen ventje! Mocht hij ook kunnen veranderen in een vogel, hij zou vast

een pauw worden die aan iedereen zijn pluimstaart showt. Maar pluimstaarten vallen af. Magda's besluit werd die dag nog bevestigd. Kurt de pauw zou een ander deuntje gaan fluiten. 's Avonds na de vergadering verliet iedereen samen het kantoor van Kurt. Hij had het licht al uitgedaan en ze liepen samen door de gang naar de lift om eerst in de stad nog iets te eten waarna iedereen naar huis zou gaan. Magda zei plots dat zij haar jasje had laten liggen. Zij liep gauw terug naar het kantoortje en kwam onmiddellijk daarna weer in de gang met haar jasje. In tussentijd had zij daar wel het venster opengezet op een kier ... Na de maaltijd stapte elkeen in zijn eigen wagen en het groepje nam afscheid. Magda reed ook weg. Toen zij zeker wist dat niemand van het groepje nog op dezelfde weg als zij reed, maakte zij rechtsomkeer. Zij parkeerde haar wagen in een rustige laan, niet ver van de gebouwen van de universiteit.

Eén autoraampje stond op een kiertje open. Magda was achter in de auto gaan zitten. Haar schoenen had zij uitgedaan. De deuren waren op slot en de sleutel lag verstopt in de asbak. Op de achterbank zou haar kleedje straks niet opvallen. Als kolibrie kon Magda net door het raam en zij fladderde naar het gebouw. Zij ging op zoek naar het kantoor van Kurt. Het was wel even zoeken, maar na een poosje vond ze het. Het venster stond wel degelijk nog open. Magda vloog naar binnen en landde achter het bureau. Zij nam terug haar eigen vorm aan. Uit voorzorg verkoos Magda om licht uit te laten. Zij zag genoeg dankzij het open venster. De map met Kurts persoonlijke notities lag gewoon nog bovenop zijn bureau. Dit mapje verhuisde al direct naar de vensterbank zodat Magda die straks kon meenemen. Magda ging daarna op Kurts stoel zitten en startte de computer. Achteloos had zij eerder die dag ervoor gezorgd dat zij achter Kurt stond toen hij zijn computer startte en had zijn paswoord proberen zien. Het begon alleszins met “cana” en de rest zou ze moeten zoeken. Het duurde een hele tijd en plots werd zij toegelaten: canadroom.

Oef, eindelijk. Nu wou Magda geen verdere tijd verliezen. Via de verkenner zocht zij de mappen op die met het project te maken hadden. Aan het cijfermateriaal wou zij niet raken. De bestanden met de eigen interpretaties moesten gewist worden. Ja, daar was de bewuste map. Bent u zeker dat u de inhoud van dit bestand wil wissen? Magda was inderdaad erg zeker en daarna sloot zij de computer terug af.

Terug bij het venster zette Magda het raam nu wijd open. Zij koos om zich te vervormen tot een arend, nam de map met de notities stevig vast in haar sterke bek en vloog weg in de richting van de Maas. Daar scheerde zij even over het wateroppervlak en liet toen de map in de rivier vallen. Nu krachtig wegvliegen, fors naar boven, terug koers zetten naar haar auto. Zij landde op een stevige boomtak dicht bij de wagen. Alles was rustig. Als kolibrie kon zij terug naar de achterbank van haar auto. Alles was nog altijd rustig. Snel terug normaal worden. Magda nam de moeite niet om haar lingerie terug aan te doen. Zij trok snel haar kleed aan en glipte haar voeten in de schoenen. Opdracht volbracht.

13.

De volgende dag verliep aanvankelijk normaal. Magda was naar haar werk getrokken. De vrijdag moest zij 's morgens altijd meewerken aan een labo voor de studenten van het derde jaar. In de namiddag werkte zij op haar kantoor

Het was bijna halfdrie in de namiddag toen zij het bezoek kreeg van een man.

“Goede namiddag, juffrouw. Ik ben inspecteur Dieter Aspeslagh. U bent Magda Verachtert?”

“Ja. Komt u binnen. Wat kan ik voor u doen?”

“Ik moet u vragen met mij naar het politiekantoor te gaan. In het kader van een onderzoek willen wij u enkele vragen stellen.”

“Geen probleem. Maar kan u mij die vragen hier niet stellen? Dan verlies ik minder tijd. Ik heb echt veel werk. Wij werken momenteel aan een groots project.”

“Sorry, juffrouw Verachtert. Er liggen op het politiebureau bepaalde stukken die wij u willen tonen.”

Magda was er niet gerust in. Zij waarschuwde het secretariaat, nam haar jas en handtas en volgde de inspecteur.

“U rijdt met mij mee. Na het gesprek wordt u wel teruggebracht naar uw huis of naar uw wagen.”

In de wagen werd geen woord gezegd. De inspecteur leek wel in gedachten verzonken. De politieradio spuwde regelmatig onverstaanbare woorden en codes. De sfeer was hoogst onaangenaam. Gelukkig duurde de rit niet lang. De inspecteur parkeerde de wagen en Magda volgde hem naar een kantoor.

“Goed, juffrouw Verachtert. Gaat u maar zitten. Wenst u koffie?”

“Ja, graag.”

De man deed teken naar een collega die meteen een kartonnen bekertje nam.

“Juffrouw Verachtert, u was gisteren op de universiteit te Eindhoven. Tot hoe laat heeft u daar gewerkt?”

Magda verschoot dat het over de dag van gisteren ging, maar zij liet niets blijken.

“Wij hadden een werkvergadering en hebben tot ongeveer halfnegen doorgewerkt. Daarna zijn wij samen nog iets gaan eten in een pizzeria in de buurt.”

“En wat hebt u daarna gedaan?”

“Daarna ben ik naar huis gereden.”

“Rond hoe laat bent u uit Eindhoven vertrokken?”

“Oh, daar heb ik niet echt op gelet. Het moet dik tien uur ’s avonds geweest zijn.”

“En hoe laat was u thuis?”

“Tja, ongeveer middernacht. Ik heb rustig gereden om wat te ontspannen. Is er iets gebeurd? Heb ik misschien een overtreding begaan?”

“Hebt u mij nog iets te melden over die avond? U bent nergens nog gestopt?”

“Nee. Ik had voldoende benzine en zo. Ik ben gewoon naar huis gekomen.”

“Dan heb ik vermoedelijk een verrassing voor u!”

Meteen was Magda op haar ongemak.

“Hoe bedoelt u?”

“De universiteit van Eindhoven heeft een bewakingsdienst voor de ingangen, het terrein en bepaalde labo’s. En daarnaast staan bepaalde kantoren en andere labo’s of werkruimtes onder discrete camerabewaking. De camera’s reageren op lichaamswarmte. Komt er dus iemand die kamer binnen, dan begint de camera te filmen. De beelden worden opgeslagen in een computerbestand. Die beelden worden alleen gecontroleerd nadat er iets vreemds gebeurd is.” Bij Magda begon een alarmbel te rinkelen. Zij moest wel letten dat zij niets liet blijken. Nu niet in paniek slaan. Inspecteur Aspeslagh ging verder met zijn verhaal.

“Deze morgen is er iets vreemds opgemerkt in het kantoor van de heer Kurt Vaeneburgh. Sinds hij meewerkt aan een project voor een ministerie, staat zijn kantoor ook onder discrete camerabewaking. De bewakingsdienst heeft de beelden gecontroleerd van de laatste vierentwintig uren en heeft die doorgespeeld aan de politie. Wat denkt u dat daarop te zien is?”

“Tja, als u zegt dat men de voorbije vierentwintig uren bekeken heeft, dan moeten er voor zover ik weet ook beelden zijn van onze werkvergadering van gisteren. Wij hebben namelijk een groot deel van ons werk in het kantoor van de heer Vaeneburgh gedaan.”

“En anders niets?”

“Ja, vermoedelijk wel, maar dat kan ik dan niet weten. Ik weet weinig van wat in Eindhoven gebeurt en ben daar eigenlijk niet bij betrokken. Ik kom daar enkel omdat ik aan hetzelfde project meewerk als Kurt. Ik heb uiteraard geen weet van wat daar nog allemaal gebeurt.”

De inspecteur straalde zelfzekerheid uit en was heel kalm. Juist daarom werd Magda met de minuut meer zenuwachtig. Zij voelde dat de inspecteur iets achter de hand hield.

“Wel, ik zal u één en ander vertellen. Op de beelden is bijvoorbeeld te zien dat u na afloop van de vergadering samen met uw collega’s het kantoor verlaat. Maar nog geen minuut later staat u daar terug en u neemt uw jas op. Bovendien opent u het venster. Nu wil ik graag weten waarom u dat venster heeft open gezet?”

“Waarom zet men gewoonlijk een venster open? Toch om te verluchten. Ik kwam daar terug binnen en rook dat de lucht muf was. Wij hadden daar dan ook meestal met vier mensen meerdere uren in doorgebracht. En ik heb gewoon wat verse lucht laten binnenkomen. Ik weet het niet meer zeker, maar ik denk dat ik dat in de gang ook aan Kurt gezegd heb. Anders moest Kurt ’s anderendaags in die muffe geur beginnen werken. Dat zou u zelf toch ook niet prettig vinden?”

“Ja, dat begrijp ik. Wij hebben nog andere dingen te zien gekregen op die camerabeelden. En misschien kunt u ons daarvoor ook een verhelderende uitleg geven. Zo hebben wij beelden van hoe u plots alleen achter de computer zit van de heer Vaeneburgh”

“Ja, natuurlijk, van tijdens de vergadering. Op een bepaald moment heb ik alleen aan de pc gewerkt.”

“Ik spreek hier over beelden die duidelijk na de vergadering genomen zijn, na tien uur ’s avonds.”

“Misschien is er iets fout gelopen in de urubepaling. Hebben de specialisten dat nagekeken?”

“Juffrouw Verachttert, op die beelden bent u naakt te zien achter de pc. Ik vermoed dat de werkvergaderingen aan de universiteit gekleed plaats hebben ...”

Nu kreeg Magda iets vastberaden. Het moment was rijp om gewoon flink door te liegen, de tegenstander overbluffen.

“Wat zegt u? Naakt? Heeft Kurt naaktfoto’s van mij op zijn pc?”

“Nee-nee, voor zo ver ik weet heeft de heer Vaeneburgh geen naaktfoto’s van u op zijn pc. Het zijn beelden van de bewaking.”

“Wat voor vuile spelletjes gebeuren er daar? Ik ben blij dat u mij hiervan op de hoogte brengt. Ik hoop dat u die zaak grondig zal laten uitzoeken. Ik leg alvast een klacht neer!”

“Die klacht zien we straks nog wel. Ik heb eerst nog enkele vragen. Op die beelden kunnen we niet zien wat u precies op de pc doet. Deze morgen is wel vastgesteld dat de persoonlijke bestanden van de heer Vaeneburgh gewist zijn. Er is ook te zien hoe u een map die op de hoek van het bureau ligt, opneemt en ermee in de richting van het venster gaat. U komt daarna, overigens nog altijd naakt, terug naar de pc en doet nog iets meer. Deze voormiddag hebben de specialisten de pc van de heer Vaeneburgh onderzocht. De uren waarop er bestanden gewist zijn komen overeen met de uren van de beelden van het bewakingssysteem. De bestanden zijn gewist en de map is verdwenen. En nu wil ik van u de waarheid horen.”

De stem van inspecteur Aspeslagh klonk nu hard en ongedurig. Hij gaf aan dat het gedaan moest zijn spelletjes. Maar Magda was even vastberaden.

“Als ik u goed begrijp is er dus iemand die ons project wil saboteren! Dit is ongehoord!”

“Juffrouw Verachttert, u antwoordt niet op mijn vraag.”

“Alstublieft zeg! Denkt u nu werkelijk dat ik mijn eigen werk ga saboteren? Weet u wel hoe belangrijk dit werk is? Beseft u wel hoeveel uren werk en energie er van ons allemaal in dat project gestoken wordt? U gelooft toch zelf niet dat ik hier nu wat roet ga in het eten gooien? En wat die beelden betreft, dat moet trucage zijn. En ik wil te weten komen hoe men daar aan een naaktopname geraakt is. Enkele maanden terug is er bij mij ingebroken en dan nu dit! Mijn intimiteit is ernstig geschonden. Ik hoop dat u mij zal helpen.”

“Ik begrijp uw reactie. Toch nog eventjes de puntjes op de “i” zetten. Aan het gemeenschappelijke deel van het project is geen enkele schade toegebracht. Het zijn enkel de persoonlijke bestanden en documenten van Kurt Vaeneburgh die verdwenen zijn. En wij

weten ook dat er een soort rivaliteit bestaat tussen u en de heer Vaeneburgh betreffende een mogelijke benoeming. De benoeming hangt grotendeels af van jullie persoonlijke werk in dit project. U hebt volgens ons dus een uitstekend motief voor deze sabotage.”

“Oh, nu begrijp ik uw redenering. Maar legt u mij nu eens iets anders uit. U zegt zelf dat er bewaking is aan de ingang van de universiteit. Dan moet mijn komst toch ergens geregistreerd zijn. Of verschijn ik plots uit het niets achter die pc?”

“Dat deel is voor ons nog niet helemaal duidelijk. U staat nergens geregistreerd. Wij vermoeden dat u door het raam geklommen bent.”

“Naakt???”

“ ... ”

Magda voelde zich nu terug sterk worden. Dieter Aspeslagh stond voor een onverklaarbaar raadsel. Dus besliste Magda om meteen de nagel nog wat dieper in te duwen.

“En dan nog. Dan moeten er toch sporen zijn van een ladder of zo. Of denkt u dat ik zo maar ben naar binnen gevlogen?”

“ ... ”

“En op welke manier ben ik dan terug weggeraakt?”

“Plots vervaagt het beeld. Uw beeltenis begint te trillen en u verdwijnt. Wij zoeken nog verder.”

“Inspecteur, dit alles bevestigt toch dat het hier om trucage gaat. Ik ben blij dat wij dit gesprek gehad hebben en dat u hierdoor op een beter spoor komt. Laat uw specialisten de trucage van de beelden onderzoeken. Vermoedelijk gaat het ook niet om mijn lichaam, maar heeft iemand daar gewoon mijn hoofd voor gebruikt. Ik hoop ook dat de beveiliging van ons project kan worden verbeterd. Ik neem onmiddellijk contact met Kurt om te zien hoe ik hem kan helpen. U hebt gelijk dat er een zekere rivaliteit is tussen hem en mij betreffende een mogelijke benoeming in Vancouver. Maar geloof mij, die rivaliteit weegt niet op tegen het succes van dit project. Het is ook niet zo dat degene die de benoeming in Vancouver misloopt, daardoor in een zwart gat komt te vallen. Het wetenschappelijke werk op het vlak van de sociologie biedt in Europa ook vele en boeiende mogelijkheden.”

“Oké, voorlopig houden we het hierbij. Het onderzoek gaat verder en wij zullen hier met u nog zeker op terugkomen. Zorg dat u steeds vlot beschikbaar bent.”

Magda had haar volle zelfzekerheid herwonnen. Haar stem klonk opnieuw zakelijk.

“Op het secretariaat weten ze mij steeds te vinden en privé kan u mij bereiken op mijn gsm. U hebt mijn nummer?”

“Ja, dat is geen probleem.”

Een politiewagen bracht Magda terug naar de universiteit. Het was al bijna vijf uur in de namiddag. Magda verkoos om niet naar binnen te gaan en zocht rechtstreeks haar wagen op. Zij reed naar huis en nam daar eerst een douche. Zij droogde zich af en trok een gemakkelijke kamerjas aan. Zo ging zij naar de woonkamer om zich in een zetel te nestelen. Zij moest nadenken. Die camera's had zij helemaal niet verwacht. De politie had geen echte bewijzen. Zij konden onmogelijk verklaren hoe Magda daar gekomen was. Het was bovendien normaal dat er overal sporen van haar te vinden waren. Zij had daar de ganse dag gewerkt. Het zou altijd wel een mysterie blijven. Zij zou nu waarschijnlijk wel van dichtbij in de gaten gehouden worden. Maar dat kon haar niet deren. Het kwam er nu op aan gewoon flink verder te werken en zich een goede collega tonen.

De enigen die haar konden verdenken waren Daan en Tina en Marc natuurlijk. Hoe moest zij dat aan hen vertellen? Zouden zij haar verlinken? Van Daan was ze zeker. Haar broer zou razend zijn, maar hij zou haar niet verlinken. En Tina? Tina was ook wel rechtschapen. Tina zou haar niet verlinken zonder eerst met Daan te overleggen en die zou haar wel stoppen. En Marc? Hoe zat het daarmee? De relatie was nog zo pril? Dit kon Magda niet echt inschatten. Magda had wel het onbehaaglijke voorgevoel dat Marc dit verhaal niet oké zou

vinden. Maar hoe zou hij reageren? Zou hij haar verlinken bij de universiteit of bij de politie? En erger nog, zou hij haar nog vertrouwen of zou hij misschien een einde maken aan de relatie? Maar die inspecteur Aspeslagh zou toch nooit haar broer of haar vriend ondervragen voor feiten aan de universiteit van Eindhoven? Gelukkig had zij noch haar broer noch Marc aangebracht als alibi. Neen, zij hoefde zich geen zorgen te maken. Maar misschien was het toch veiliger om voorzorgen te nemen voor de toekomst.

De volgende dag nam zij haar auto en reed naar Marc. Zij trokken samen naar de dichtstbijzijnde stad om wat te shoppen. Magda trof een mooi paar schoenen en Marc kocht enkele hemden. Zij bleven 's avonds in de stad om iets te eten. De avond eindigde in Marcs villa op het terras, bij een glas witte wijn. Nog wat keuvelen en rustig genieten. Het was tijdens het keuvelen dat Magda iets belangrijks aan Marc begon te vertellen.

“Je kent het gezegde wel: mooie liedjes duren niet lang. Wel, bij mij klopt het gezegde.”

“Oh, ja? Op welk vlak?”

“Je weet natuurlijk dat ik tijdens die inbraak een tijdje terug, toevallig ontdekte dat ik kon vliegen als een vogel. Welnu, zo plots als ik die gave ontdekt heb, zo plots ben ik ze terug kwijt.”

“Hoe bedoel je? Kan je niet meer vliegen?”

“Inderdaad. Ik ben deze week nog tot bij u kunnen komen. Toen ik de volgende avond na het werk puur voor de ontspanning nog eens een toertje wou gaan vliegen, lukte het mij niet meer. Ik verlaat mijn kamer altijd in de vorm van een alledaags klein vogeltje, een merel of meestal een mus. Ik doe dan altijd eerst het licht uit en open het venster op een kier. En dan doe ik mijn kleren uit en concentreer mij even om te vervormen. Maar in de week lukte het niet meer. Ik heb dan nog andere vogels geprobeerd. Ik heb eerst nog eens goed naar de foto's van een zeemeeuw gekeken en ook dat geprobeerd, maar het mocht niet baten.”

“Misschien was je gewoon te moe die avond en kon jij je niet voldoende concentreren?”

“Ja, dat dacht ik ook. En ik ben dan maar gaan slapen. Maar 's anderendaags lukte het mij ook nog niet. Ik heb gisterenavond nog een laatste keer geprobeerd, opnieuw zonder succes.”

“Amai. En wat ga je nu doen?”

“Pf, niets. Het is misschien zelfs beter zo. Ik genoot er wel van en het heeft mij ook gered, maar het was toch maar raar. Eigenlijk ben ik liever gewoon Magda. Het is goed zo.”

“Je gaat er wel licht over. Zou je nu toch geen contact nemen met een of andere professor?”

“Neen, vooral niet. Ik wil niet op alle mogelijke manieren onderzocht worden en doorgegeven worden van de ene prof naar de andere. Ik denk trouwens dat ik weet hoe het komt.”

“Ah, ja? Vertel ...”

“Ik heb die gave ontdekt toen ik in paniek was en vreesde voor mijn leven. Alles is daarna wel goed gekomen, maar ik vermoed dat die angsten wel even onderbewust blijven nazinderen.

En door u te leren kennen en dankzij onze liefde kom ik tot rust. Ik voel mij trouwens heel erg ontspannen en gelukkig. En ik heb die uitzonderlijke gave niet meer nodig.”

Magda was bij Marc op schoot komen zitten. Zij knabbelde zachtjes aan zijn oor.

“Het enige dat ik zal missen, is dat ik niet meer stilletjes bij nacht naar uw kamer kan komen vliegen en mij dan zachtjes bij u neervlijen ... en uw zalige warmte voelen ... en nog veel meer voelen...”

Ondertussen was Magda begonnen zijn hemd open te knopen. Zij streelde zijn borstkast, overdekte hem met zwoele kusjes. Zij was wat opgestaan en leunde over hem. Haar hand gleed in zijn broek en vond wat ze zocht.

“Neem mij, hier op het terras, nu. Ik ben voor jou ...”

14.

Zondagmiddag was Magda terug naar huis gereden. Zo, dat was goed verlopen. Marc had geen verdere vragen gesteld en hij zou nu wel snel vergeten dat Magda zich kon vervormen tot een vogel. Zij zou het vliegen voorlopig volledig voor zich houden. Zij zou wel nog een tijdje verder doen met de smokkel van diamantjes iedere maand. Meer dan ooit wou zij nu een zwarte spaarpot.

Magda reed meteen verder door tot bij haar broer en bij hem diste zij tijdens het vieruurtje hetzelfde verhaal op. De kinderen speelden buiten en Daan had zelf aan zijn zus gevraagd of zij soms nog wel vloog. Haar antwoord klonk berustend. De uitzonderlijke gave die zij had mogen genieten was al een tijdje terug over. Daan was verwonderd en zij gaf dezelfde uitleg als aan Marc. Tina was haar bondgenote voor deze romantische uitleg en die deed er nog een schepje bovenop. En zo was het eigenlijk Tina die Daan overtuigde. Het vogelverhaal was nu volledig Magda's exclusieve geheim. Over een week of zo zou zij dan wel eens langs haar neus weg weer vertellen dat er wat problemen rond veiligheid waren op de universiteiten betreffende het project waaraan zij meewerkte en dat er pogingen geweest waren tot sabotage. Zo zouden ze allemaal min of meer op de hoogte zijn en zouden ze ook begrip tonen als Magda eens onverwacht naar de politie zou moeten. Zij bleef zo dicht mogelijk bij de waarheid aanleunen.

Magda werd inderdaad opnieuw ontboden bij de politie. Er werden geen sporen van trucage gevonden en volgens de specialisten waren de beelden echt. Maar Magda loste niets en Dieter Aspeslagh vond geen bewijzen om Magda iets stevigs ten laste te leggen.

Er waren wel problemen op het werk. Kurt was overtuigd van de schuld van Magda. Hij was zeker dat zij hem had gedwarsboomd, al kon hij het niet bewijzen. De verschillende professoren zaten ook verveeld met de kwestie. Magda was tot nu toe altijd een goede kracht geweest en de kwaliteit van haar resultaten lag hoog. Maar in een sfeer van wantrouwen kunnen geen topprestaties worden neergezet. Kon men haar dan straks afvaardigen om samen te werken met pedagogen en ministeriële medewerkers, terwijl er al problemen waren intern? Iemand is pas schuldig wanneer zijn of haar schuld afdoende bewezen is. Maar vertrouwen en wantrouwen luisteren niet naar grondwetten. En bij dit soort projecten is de groep belangrijker dan het individu. En de universiteit kon het geld, de subsidies en het vertrouwen van het ministerie goed gebruiken. Magda voelde dat zij stilaan op een zijspoor gezet werd. Er werd niet rechtstreeks met haar over de problemen gesproken, maar zij ondervond dat zij minder en minder betrokken werd. Over Vancouver mocht zij dus zeker een streep trekken en zij voelde ook wel aan dat zij uit het adviescomité zou geweerd worden. Magda pakte dus zelf het probleem aan en vroeg om een gesprek met haar professor.

“Professor, zo kan het niet verder. Ik heb niets misdaan en ik word dus ook niet ontslagen.

Maar binnen de universiteit en het project word ik systematisch uitgerangeerd. U weet dat ik een degelijke sociologe en een goede werkkraacht ben. Ik wil dan ook een ander werk. Ik zal zelf beginnen zoeken, maar ik weet ook dat u interessante contacten heeft. Ik vraag minstens uw steun voor goede referenties en liefst wil ik dat u mij helpt via uw contacten.”

“Ja Magda, het is een vreemde zaak. Je stelt het natuurlijk positief voor. Er zijn geen harde bewijzen die de politie of een rechtbank toelaten u te vervolgen en dus kunnen wij u ook niet voor beroepsfout ontslaan. Maar je zult toegeven dat de context van de sabotage, zowel wat betreft het motief als wat betreft de tijd, u aanduidt als de schuldige. De camerabeelden spreken ook voor zich. En als die beelden al getrukeerd zijn, dan is dat het werk van een geniaal iemand die technieken weet te gebruiken die niemand hier kent. Ik vind u inderdaad een goede kracht. De belangen van de universiteit staan op het spel en in deze positie kan ik u mijn hand niet boven het hoofd houden.”

“Help mij dan aan een andere oplossing, zodat iedereen tevreden is.”

De professor zuchtte. Misschien was het inderdaad beter als Magda vanzelf ergens anders op een nieuwe lei zou beginnen.

“Welk soort werk wil je graag doen? Waaraan denk je?”

“Ik vind het jammer dat ik niet meer voor een universiteit kan gaan werken in België of Nederland, of ik moet mij ingraven in een tweederangs-unief, braaf les geven en aan kleinschalig onderzoek doen. Door de evoluties in mijn privé leven zoek ik bovendien niet langer om naar het verre buitenland te trekken. En dat was feitelijk al zo ten tijde van de sabotage. Dus zo sterk zal mijn motief voor sabotage wel niet geweest zijn. Ik kan misschien gaan werken voor de studiedienst van een grootstad die geconfronteerd wordt met grote sociale evoluties zoals Luik met de inleving van de Noord-Afrikaanse migranten en de economische evolutie. Ik kan ook gaan werken voor een privé studiedienst die sociale evoluties onderzoekt en voorspelt ten behoeve van grote commerciële bedrijven. Dat laatste zie ik wel goed zitten. Ik zou iets willen doen, maar niet voltijds. Ik wil de mogelijkheid behouden om daarnaast als freelance mee te werken aan tijdelijke projecten. Ik wil op die manier ervaring opdoen en tegelijkertijd de mogelijkheid behouden om verder te studeren en boeken te schrijven.”

“Dus concreet wil je liefst drie à vier dagen per week werken voor een privé studiebureau.”

“Ja, dat klinkt aantrekkelijk. En zo kan ik zinvol blijven werken. Wie weet kan ik dan over een vijftal jaren terug bij een universiteit aan de slag.”

“Het is goed dat we gepraat hebben. Je hebt mijn steun en als ik ergens iets verneem, speel ik het je door.”

15.

Toen Magda 's avonds na het werk thuis kwam, zag zij Marc's moto op de oprit staan. Zij ging naar binnen. Er klonk muziek en Marc kwam naar haar toe. Zij omarmden elkaar en kusten. Mhm, dit was prettig thuiskomen. Marc had verse koffie gezet. Zij hadden die avond afgesproken om met Daan en Tina samen iets te eten.

“Schat, ik heb een beslissing genomen vandaag. Ik ga namelijk ander werk zoeken.”

“Oh. Da's vreemd. Ik dacht dat je werk juist heel interessant was. Of heb je een formidabele aanbieding gekregen?”

“Nee, dat is het allemaal niet. Het werk op de universiteit neemt mij teveel in beslag. Jij bent in mijn leven gekomen en ik wil anders leven. Ik wil een werk dat meer vrije tijd laat voor andere dingen. Ik wil meer tijd voor ons.”

“Mhm, wat mij betreft klinkt dit natuurlijk prachtig. Maar daarvoor hoeft jij je werk toch niet op te geven? En je bent nu met dit boeiende project bezig. Kan je niet gaan praten met de decaan en je prof en bijvoorbeeld nog vier dagen werken?”

Magda glimlachte bitter.

“Nee, deze job laat het niet toe. Het is alles of niets. Zij eisen mijn volle inzet.”

“Verbazend. Een goeie kennis van mij werkt deeltijds voor een unief en heeft daarnaast een eigen zelfstandige praktijk. Hij is psycholoog.”

“Ja natuurlijk kan dat allemaal. Maar het kan niet voor de soort projecten waar ik aan meewerk. De eerste fase is bijna afgerond en dan zou ik straks moeten samenwerken met andere faculteiten en met kabinetsmedewerkers. En Vancouver, de hoofdprijs die ik misschien kon winnen, interesseert mij ook niet meer. Ik wil helemaal niet naar Vancouver. Ik wil eender waar op aarde gaan, maar dan met jou in de buurt. Ik wil niet ver weg van jou.”

“Maar schat, je kunt toch blijven meewerken aan dit project en later Vancouver gewoon weigeren. En ondertussen leg je boeiende contacten met tal van interessante personen en daaruit groeit misschien een leuke job. Je hoeft geen bruggen achter je te verbranden.”

Magda brak hier het gesprek af en ging snel een douche nemen, anders zouden ze nog te laat op de afspraak zijn met Daan en Tina. Een vriend van Daan had een nieuw restaurant

geopend. Je kon er grillades krijgen en de patron was een wijnkenner met een uitmuntende kelder. De zaak was enkel 's avonds open. Er was een beperkt aantal tafels en iedereen werd aan tafel verwacht tegen halfacht. Er speelde namelijk een jazzorkest. Om tien uur waren de maaltijden afgelopen en werd de schikking van de zaal gauw veranderd zodat er andere gasten konden komen en dat de muzikanten dan volop voor sfeer konden zorgen.

Tijdens de maaltijd zat de sfeer goed tussen het viertal. En toch kon Marc het niet laten op een bepaald ogenblik de plannen van Magda aan te brengen. Hij richtte zich rechtstreeks tot Daan. “Daan, wat denk jij hierover? Je zus is van plan om haar werk bij de universiteit op te geven en om een deeltijdse baan te zoeken in de privé.”

“Ah, dat is nog eens nieuws. Op het eerste gezicht denk ik daar veel goeds over. Ik ben altijd blij te horen dat mijn zusje plannen heeft en dat ze zoekt om die te verwezenlijken. Ik sta alleen verwonderd dat zij dat uitgerekend nu doet. Magda, jij bent toch van heel dichtbij betrokken bij dat project voor het ministerie? Ik ken jou niet als iemand die halverwege opgeeft ...”

Nu moest Magda alweer in de verdediging. Maar kom, misschien was het beter zo. Dan kon ze het doornemen waar Marc en Daan samen aanwezig waren en kon ze eindelijk deze vervelende bladzijde omdraaien.

“Het project is onderverdeeld in drie grote blokken en het blok waaraan ik concreet werk is bijna af. Ik kan dus ofwel meewerken aan een volgende fase of de fakkel doorgeven. Ik geef niets op en ik laat geen medewerkers halverwege achter. Dat heb je goed gezien, Daan.”

“En wat ben je van plan? Heb je een leuke aanbieding gekregen?”

“Ik ben gewoon wat uitgekeken op de universiteit. Ik wil nu wel eens voor de privé proberen werken, maar niet fulltime. Het ideale voor mij zou zijn om daarnaast nog ergens les te kunnen geven. Zo blijf ik toch in contact met universiteit of hogeschool zodat ik goedkoop en snel toch voortdurend op de hoogte blijf van alle evoluties en nieuwe publicaties in de sociologie. En misschien begin ik wel een eigen onderzoek en publiceer ik dan eens zelf. Ik zie nog wel. Ik wil mij niet vastpinnen. Ik wil meer zelf beschikken over mijn tijd en ik wil vrij zijn voor mijn relatie met Marc.”

Magda had bij de laatste woorden haar hoofd naar Marc gedraaid en keek intens naar hem. Tina kwam nu ook tussenbeide.

“Whaw, Marc. Ik heb de laatste tien minuten mooie zinnen en moeilijke woorden horen vallen, maar deze blik zegt veel meer en maakt alles wel duidelijk.”

Marc reageerde niet onmiddellijk. Hij was volledig ingenomen door Magda's blik.

“Ja. Ik ben heel gelukkig dat Magda en ik allebei hetzelfde voelen en plaats en ruimte willen geven voor een relatie. En toch zou ik nooit een strobreed in de weg leggen van haar werk. Het lijkt mij dat zij straks mooie kansen zal laten liggen. Via dat adviescomité voor de minister heeft zij volgens mij juist de mooiste troeven in de hand om daarna in de privé zelf haar plaats te kunnen kiezen. Ik heb het gevoel dat zij gewoon nog één fase verder moet gaan. The winner takes it all ...”

“Ga je tijdens een jazzavond een liedje van Abba aanhalen?”

Het groepje moest lachen om Tina's opmerking. Deze ging dan ook gewoon verder met een kort betoog.

“Laat u allemaal inspireren door de jazzsfeer hier. De verschillende muzikanten doen regelmatig eigenzinnig en vakkundig hun eigen ding en toch vormen zij steeds weer en geheel. Terwijl er eentje eigenzinnig doet, ondersteunen de anderen hem zelfs. En dat is wat Magda nu wil doen. Zij wil eigenzinnig en met fantasie haar eigen ding doen. En wij kunnen haar ondertussen ondersteunen, gewoon, lekker jazzy ...”

“Bravo, Tina, jij slaat de juiste noot aan en je valt in, precies op het gepaste moment!”

Daan ondersteunde onmiddellijk zijn vrouw. En Marc en Magda konden er hartelijk om lachen. Iedereen zat weer in de juiste sfeer voor een heerlijk avondje uit.

16.

De volgende week kwam Magda na haar dagtaak thuis. Hey, dat was een leuke verrassing. De moto van Marc stond op de oprit. Hij stond rustig een sigaretje te roken en wachtte haar op. Magda parkeerde slordig haar wagen en vloog naar Marc toe.

“Hoi, schat. Zo mag je me nog verrassen. Ik ben blij dat ik je zie.”

Zij wou hem kussen en zich in zijn armen vleien. Maar Marc stond er eerder koel bij. Hij kuste Magda op de wang.

“Ik ben langs gekomen omdat ik vind dat wij moeten praten ...”

“How, zo koel en zelfs afstandelijk! Is er iets mis?”

“Kom, laat ons naar binnen gaan. Ik leg het je zo wel voor.”

Magda kreeg een negatief voor gevoel.

“Wil je wat drinken? Ik heb een flesje witte wijn in de koelkast staan. We gaan rustig zitten, met een wijntje. We ontspannen even en dan doe jij je verhaal. Oké?”

“Nee, voor mij geen wijn. Ik ben even niet in the mood.”

Marc was niet naar de zithoek gestapt maar ging naar de tafel en ging aan de kop van de tafel zitten. Magda nam dan maar de stoel aan zijn zijkant.

“Kom, vertel nu maar. Je doet wat geheimzinnig en je maakt mij nieuwsgierig.”

“Je herinnert je ons gesprek van vorige week toen wij met Tina en Daan zijn gaan eten? We hadden het toen over jouw beslissing om een ander werk te zoeken.”

“Ja, dat weet ik nog maar al te goed. Ik voelde je toen wat sceptisch en ik was heel blij met de hulp die ik van Tina kreeg.”

“Wel, ik was inderdaad sceptisch, ook nog na de tussenkomst van Tina. Ik zal je iets bekennen. Ik heb je die dag verteld dat ik een goede kennis heb die als psycholoog voor een universiteit werkt. Ik heb hem over je intenties verteld en hij is wat informatie gaan inwinnen over het verloop van het project waaraan jij meewerkt.”

Daar keek Magda van op.

“Wel-wel, the spy who loved me ...”

“Ja, ik weet het. Het is niet fraai. Ik had je er moeten over spreken en het is mijn gewoonte niet om te bespioneren. Maar mijn klein duimpje vertelde mij dat er iets niet pluis was. Ik had de indruk een stuk van de puzzel te ontbreken. En ik heb die kennis dan maar aangesproken. Ik heb van hem een verhaal vernomen waar ik niet goed van ben, Magda. Ik wou je vandaag nog zien en ik wil dit met jou bespreken.”

“En wat heb je allemaal vernomen, dan? Als het een samenraapsel is van alle roddels die op een universiteit rondgaan, kan ik mij voostellen dat het iets speciaals zal zijn.”

Marc's gezicht stond ernstig.

“Niet zomaar roddels, Magda. Mijn kennis is goed geplaatst en verzekert mij dat hij slechts twee personen heeft aangesproken, maar dan wel twee die aan de bron zitten en hij kreeg van beide hetzelfde verhaal ...”

“Toch niet die historie van de sabotage in Eindhoven?”

“Toch wel. Er zijn geen duidelijke bewijzen tegen jou, maar de hele context is wel tegen jou en er zijn ook geen duidelijke bewijzen dat jij er los van staat.”

“Ga jij nu ook al beginnen? Als graficus weet je beter dan eender wie hoe er met beelden op een computer kan gevoefd worden. Iemand heeft potverdikke mijn hoofd boven een naakte vrouw geplakt en heeft de beveiliging gefopt. En die denkpiste wordt niet professioneel uitgezocht! Jij zou mij juist kunnen steunen en helpen.”

“Op dat vlak moet ik je juist teleurstellen. Ik ben tekenaar weet je wel, en ik kan goed met de computer overweg. Ja, ik kan ook zo'n beeld maken en ik kan dat op je computer zetten en jij zal met het blote oog het verschil niet zien. Maar die beelden zijn vrij gemakkelijk te ontleden en dan zie je snel dat het om trucage gaat.”

“Bedankt voor de hulp!”

De blik in de ogen van Marc stond koud.

“Er is nog wat anders, Magda, iets belangrijker.”

“Oh, dit was slechts een opwarmertje. Laat de hoofdschotel dan ook maar komen. Ben je nog op andere plaatsen mijn leven gaan controleren?”

“Nee, Magda. Je weet zo goed als ik dat jij geen kleding meer hebt wanneer je ergens als vogel naartoe vliegt. Volgens mij was jij daar in Eindhoven. En je was naakt omdat je er als een vogeltje was binnen gevlogen.”

“Maar dat was toch al in de periode dat ik niet meer kon vliegen. Ik heb maar enkele weken kunnen vliegen”

“Wel, ik geloof je niet. Ik geloof dat jij nog steeds een vogel kan zijn. Je liegt, Magda!”

“Ik begrijp dat je twijfelt. Ik zit er ook mee. Ik durf mijn echte gedacht niet vertellen aan de politie, want dan ontstaat een hele heisa. Eerlijk waar, Marc, ik heb het niet gedaan. Ik vermoed dat iemand ooit gezien heeft dat ik kon vliegen als een vogel. En die persoon heeft mij die loer gedraaid. Ik zal ooit eens onvoorzichtig geweest zijn. Ik weiger te geloven dat Daan of Tina of jij mijn geheimje ooit verder verteld hebben. En van de drie personen hebben jij en Daan bovendien de nodige kennis en apparatuur om dergelijke trucages te maken. Maar met mijn hoofd en met mijn hart weet ik dat jullie dat nooit zouden doen. Er is geen haar op mijn hoofd dat zoiets denkt. Ik moet onvoorzichtig geweest zijn.”

“Sorry, ik geloof je niet.”

Marc stond recht en begon in de richting van de deur te stappen.

“Marc, blijf! We mogen zo niet uit mekaar gaan.”

“Ik vind van wel.”

Marc had zijn sleutelbos uit zijn vestzak genomen en haalde er de sleutel van Magda's huisdeur af.

“Ik kies voor de korte pijn.”

“Ik hou van jou.”

Magda had het geschreeuwd. Marc keek zelfs niet meer om en stapte nu resoluut naar de deur.

“Ga je mij verklikken?”

Magda's vraag ontlokte een grimas bij Marc.

“Nee, vroeg of laat doe je dat zelf wel ...”

En hij was weg.

17.

Marc was weg. Weg! Magda liep hem niet meer achterna. Zij ging versuft in een zetel liggen. Wat een leeg gevoel. Zij had het gevoel de boel flink verknoeid te hebben. Het werd zwaar in haar hoofd. Met de diamanten had ze geld verdiend. Met sabotage had zij haar werk verknoeid. En met oneerlijkheid had zij nu ook haar beloftevolle relatie verknoeid! Misdad zorgt dan wel voor veel en gemakkelijk geld, maar loont niet ...

Pijn, woede. Magda voelde de beide door elkaar. De pijn was het ergst. De woede stak nu en dan de kop op, vulde haar vanbinnen. Het ergste was nog dat zij kwaad moest zijn op zichzelf. Pijn.

Haar hoofd tolde. Zij moest uitbreken. Zij trok plots naar boven, naar haar kamer. Magda rukte zich de kleren van het lijf. Zij deed het venster open, wijd open. Geen discretie meer. De pijn was te groot. Zij concentreerde zich en vervormde tot een leeuwerik. Onmiddellijk stoof zij naar boven. Diep ademhalen. En net zoals het daarnet tolde in haar hoofd, zo vloog zij nu in cirkels naar boven, met snelle krachtige slagen, als verwoed. Naar nergens, naar boven, niet meer nadenken. Tot zij moe werd en voelde dat het ijler werd in haar hoofd. Magda keek naar beneden en verschoot want zij was nu heel hoog, kon niet inschatten hoe hoog. Hoog, en ijl in het hoofd. Weer die woede en zij gaf terug enkele forse slagen met haar vleugels om de dolle

vlucht naar nergens te hervatten, maar er knakte iets in haar. Zij was nu als verstijfd en kon zelfs niet meer zweven. Magda voelde hoe zij nu gewoon naar beneden viel. Haar hoofd tuimelde naar voor en zij tolde nu pijlsnel naar beneden. De aarde kwam razendsnel dichterbij. Nee! Magda dacht: “Nee!”. Even was er paniek. Moest zij proberen snel te veranderen in een andere en sterkere vogel? Maar zij betrouwde haar eigen concentratievermogen niet meer. Zij moest haar eigen vleugels gebruiken. En gelijk zij dit dacht, op hetzelfde moment voelde zij terug kracht in haar vleugels. Zij begon verwoed te fladderen. Het lukte en zij herwon de controle over de situatie. Zij was niet ver meer van de grond. Magda zweefde nu even om te zien of zij herkende waar zij was. Neen, zij herkende de streek niet onmiddellijk. Zo vanuit de lucht gezien, ziet alles er anders uit. Daar was een grote baan en verderop zag zij een groot kruispunt. Even tot daar vliegen en kijken waar zij zich bevond. Oh ja, zij herkende het kruispunt al. Dat viel nog goed mee. Zij was eigenlijk niet zo heel ver van huis afgedwaald. Zij landde op een verlichtingspaal. Magda moest even terug op adem komen. Het ijle was weg. Zij hervond zichzelf. Zij wou nu geen risico's meer nemen en dus vloog zij even later recht naar huis, haar slaapkamer binnen. Zij nam haar eigen vorm terug aan en sloot het venster. Eindelijk kon zij languit op haar bed gaan liggen en zij barstte in tranen uit.

Hoe lang bleef zij daar wenen? De tranen kwamen van diep. Zij huilde meer dan zij weende. De pijn kwam vrij. En Magda kwam langzaam aan terug bij zinnen. De gedeeltelijke opluchting kon niet verhinderen dat zij vreselijk in de war bleef. En plots dacht zij aan Sylvie. Zij wou bij Sylvie zijn omdat zij echt nood had aan en echte vriendin.

Magda stond op en snelde zenuwachtig naar de badkamer om haar gezicht op te frissen. Zij deed lingerie aan en trok een los kleed over haar hoofd. Zij nam enkel nog de tijd om vluchtig haar haren wat bij te kammen. In de woonkamer griste zij in het voorbijgaan naar haar handtas. In een moeite door ging zij naar de garage en opende de schoenenkast. Hier, gemakkelijke aanstekers op lage hieltjes. Zij sloot reeds de deur en stapte in haar wagen. Sylvie woonde niet ver. Het was zo'n twintig minuutjes rijden.

Bij Sylvie brandde er licht in huis. Oef, zij was thuis. Magda werd al wat rustiger en zij parkeerde de wagen. Aanbellen en even later werd de deur geopend.

“Hé, Magda! Kom binnen.”

“Ben ik welkom? Stoor ik niet?”

“Jij bent hier dag en nacht welkom!”

“Dank je”.

Zij kusten elkaar op de wang. De woorden van Sylvie en haar warme glimlach waren als zonlicht dat op de sneeuw schijnt. Sylvie keek naar haar vriendin, die even in de inkomhall leek te treuzelen.

“Ben jij wel oké?”

“Neen, ik ben helemaal niet oké.”

“Kom binnen. Maak het je gemakkelijk. Je bent hier thuis.”

Magda volgde gedwee naar de woonkamer en ging zitten in een zetel. Sylvie zette de televisie af en zette de radio aan. Dan kwam zij naast haar vriendin zitten, naar haar gekeerd en met één been onder haar zitvlak geplooid.

En Magda begon te vertellen. Zij vertelde het hele verhaal, naar waarheid deze keer. Zij vertelde over de overval in haar huis en hoe zij als mus wist te vluchten. Zij vertelde over Marc, en over Moulongo en de trip om diamanten te halen, en over de gebeurtenissen op haar werk en daarna opnieuw over Marc en uiteindelijk over haar dolle vlucht naar nergens. Eindelijk kon Magda haar hele verhaal vertellen. Sylvie luisterde, zonder haar vriendin te onderbreken. Zij bleef de hele tijd naar Magda kijken en hoorde het verhaal.

“En nu ben ik naar jou toe gekomen. Ik ben helemaal in de war. Ik weet het allemaal niet meer. Ik voelde gewoon dat ik naar hier moest komen.”

Sylvie was opgestaan en dichterbij gekomen. Zij omarmde Magda, en zei nog altijd niets. Zij pakte haar gewoon eens stevig vast en Magda begon opnieuw te wenen, rustiger dan thuis. Thuis op haar kamer had zij gehuild en was de pijn vrij gekomen. Hier bij Magda kon zij wenen en kwamen haar gevoelens vrij.

Sylvie hield Magda omarmd, liet haar wenen, streelde zacht met een hand over haar hoofd en gaf nu en dan tedere kusjes op Magda's hoofd. Het wenen hield op en Magda voelde zich nu heel moe. Sylvie legde haar wijsvinger onder de kin van Magda en duwde heel zacht haar hoofd wat naar omhoog. Zij keek haar in de ogen, boog lichtjes naar voor en drukte zacht haar lippen vol op de mond van Magda. Magda's mond viel eerst open van verbazing en Sylvie maakte van de gelegenheid gebruik om haar tong rustig naar binnen te flitsen. Sylvie kustte, knabbelde zachtjes op Magda's lippen, ging met haar tong op ontdekking in haar mond. Magda dacht niet meer na. Zij was loom, en voelde zich goed, geborgen en goed. Zij verzette zich niet en begon toen als vanzelf Sylvie's kussen te beantwoorden. De kusjes werden een kus. Met één hand was Sylvie begonnen de voet en het been van Magda te strelen, en geleidelijk aan ging haar hand steeds wat hoger en verdween onder Magda's kleed. Magda hijgde behaaglijk en ontspande zich. Sylvie vleide haar nu zachtjes neer op de zetel, lekker lang uitgestrekt. Zelf ging Sylvie op de grond knielen naast haar vriendin. Zij stropte het kleed van Magda omhoog en hernam het strelen, over het slipje heen. Zij boog haar hoofd over Magda's onderbuik en trok het slipje wat weg. Zij snoof diep en proefde de heerlijke geur, boog voorover en streelde haar met de tong. Magda gaf zich volledig over. Nu niet nadenken, enkel voelen. Het gelijk en gestreel maakten genot in haar wakker. Niet nadenken, enkel voelen.

Sylvie ging nu ook volledig op in haar spel en haar vingers kwamen haar tong ter hulp. Magda voelde zich overal geprikkeld, genoot, gaf zich dan over aan het genot en liet een orgasme toe. Sylvie keek even op en glimlachte naar Magda. Daarna bleef zij haar zachtjes strelen met haar hand en vingers en gaf zachte kusjes en likjes op Magda's buik. Na een poosje kwam zij terug recht, vleide zich naast Magda en kustte haar opnieuw op de mond.

“Kom mee naar boven. Jij blijft vannacht hier bij mij slapen ...”

18.

Magda werd de volgende ochtend wakker. Zij lag alleen in Sylvie's bed, maar voelde dat het bed volledig beslapen was en zij rook het parfum van haar vriendin. Zij herinnerde zich alle details van gisteren, van alles wat toen gebeurd was, eerst thuis met Marc en later hier met Sylvie, en zij wist dat zij niet gedroomd had. Zij stond op en trok de kamerjas aan die daar lag. Zij ging naar beneden en de geur van verse koffie verwelkomde haar. Sylvie stond haar glimlachend op te wachten.

Beneden aan de trap kreeg Magda een fris kusje op de lippen.

“Goeie morgen, schat.”

Sylvie draaide zich al om en ging naar de keuken verse koffie halen. Aan tafel dronken beide vrouwen samen koffie. Er werd eerst niet gesproken, alleen blikken uitgewisseld, tot Magda eindelijk van wal stak.

“Over gisterenavond ... ik heb je toen heel veel verteld. En jij hebt zo goed als niets gezegd. Ik weet je mening hierover nog niet terwijl ik maar al te goed weet dat je een eigen mening hebt. En je hebt niets gezegd. Je hebt mij laten vertellen en daarna heb je wel van alles gedaan. En ik denk dat het nu jouw beurt is om mij een en ander te vertellen. Ik bel straks wel naar mijn werk en zeg dat ik vandaag niet kom. Heb jij nog even tijd?”

“Ja, geen probleem. Ik heb voor vandaag slechts één afspraak deze namiddag. En ik wil je heel graag veel vertellen.”

Sylvie was een zelfstandige etalagiste. Haar stem klonk fris en helder. Magda wou echt wel vernemen hoe wat in het hoofdje van haar vriendin omging.

“Da’s fijn. Ik ben heel nieuwsgierig.”

“Oké. Je weet van wat ik je vroeger allemaal al verteld heb, dat ik mij zowel tot mannen als tot vrouwen aangetrokken voel. En je weet ook dat ik al enkele ervaringen heb gehad met vrouwen.”

“Ja, dat heb je mij indertijd verteld.”

“Maar wat ik je nog nooit had laten blijken, is dat ik mij heel sterk aangetrokken voel tot jou. En niet zo maar aangetrokken, neen, ik voel heel veel voor jou. Het was dan ook heel raar voor mij toen ik jou eens meenam bij mijn broer na een leuke wandeling aan zee, en dat jij toen net op hem verliefd werd. Ik was daar helemaal niet goed van. En gisteren was je hier bij mij. En ik heb jouw hele verhaal gehoord. En ik hoorde dat het uit is tussen Marc en jij. Je lag in mijn armen om troost te voelen. Ik voelde je tegen mij aan en al mijn gevoelens voor jou borrelden op. En ik heb mij laten gaan. Ik heb je liefgehad. Oh, Magda, ik heb daar zo van genoten. Ik was in de wolken. Eindelijk kon ik aan de vrouw van mijn dromen laten voelen wat ik voor haar voel. En ik ben zo blij dat je me toen niet hebt afgewezen.”

“Het was heel vreemd voor mij. Ik heb je tot nu toe steeds beschouwd als mijn echte vriendin en ben daar verder nooit bij blijven stilstaan. Vriendschap of liefde? Ik heb jou heel graag, kan je alles zeggen, zoek graag je gezelschap op. Tot nu toe had ik mij nog nooit seksueel aangetrokken gevoeld tot jou. Jij hebt gisteren voor mij een deur geopend. Het was een ervaring. Het was een heel mooie ervaring. Ik ben niet zo maar op één, twee, drie in het reine met mezelf en kan je niks beloven. Maar ik kan je wel zeggen dat ik de deur die jij geopend hebt, niet onmiddellijk zal toeslaan.”

Dat laatste had ze met een mooie warme glimlach gezegd en zij keek guitig naar haar vriendin. Sylvie stond recht van haar stoel en schoof op naar Magda, nam haar in haar armen en kustte haar. Magda stond nu ook recht en beide vrouwen keken in elkanders ogen. En nu was het Magda die zacht met haar handen Sylvie’s hoofd nam en langzaam naar haar trok. En nu was het Magda die met haar lippen Sylvie’s mond zocht en kustte. Hun eerste echte kus, van twee volwassen en bewuste vrouwen, die allebei heel veel voor elkaar voelen en een deel van die gevoelens uitwisselen.

De kus was teveel ineens voor Sylvie. Een traan rolde over haar wang en tegelijkertijd moest ze lachen.

“Oh, je weet niet wat voor dit mij betekent ...”

Beide vrouwen genoten samen van het geluk dat hen overspoelde. Na een hele poos besefte Sylvie dat de tijd niet was blijven stilstaan.

“Oei, het is tijd voor mij. Ik moet naar mijn klant. Ik moet mij dringend klaar maken. Mag ik je iets voostellen?”

“Doe maar, ik luister.”

“Ik ga straks naar die klant en kom daarna recht terug naar huis. Het zal niet zo lang duren. Het is een dagbladhandel met slechts één kleine etalage. Ik zal maar een drietal uurtjes weg blijven. Ik hoop dat jij hier bent als ik straks thuis kom. Ik hoop het uit de grond van mijn hart. En als je er dan nog bent, dan vertel ik je mijn idee naar aanleiding van wat jij gisteravond allemaal verteld hebt. Oké?”

“Ja, dat is goed. En dan ben ik ook eventjes alleen zodat ik mijn gedachten en gevoelens wat kan ordenen. Ik heb de laatste vierentwintig uren heel wat meegemaakt en alles moet wat bezinken. Hop, vooruit jij. Jij moet naar de badkamer.”

Bij die laatste woorden had Magda een lichte tik op Sylvie’s billen gegeven en die stoof nu lachend naar boven.

19.

Magda was alleen achter gebleven. Alleen met haar gedachten. Haar boosheid van gisterenavond was volledig verdwenen. Het had haar deugd gedaan dat zij haar hele verhaal had kunnen vertellen. Op korte tijd had zij wel heel veel meegemaakt, veel nieuwe dingen uitprobeerde. Zij had ook veel domme dingen gedaan en enkele scherven gemaakt, maar uiteindelijk was er niets echt erg. Het leven kon verdergaan.

En nu was bovendien Sylvie verliefd op haar! De lesbische ervaring van gisteren was wel heel positief. Magda was eerst verrast geweest. Maar zij was toen zo in de war en zij had zich zo goed en geborgen gevoeld bij Sylvie. Zij voelde alleszins geen spijt omdat zij zich aan Sylvie had overgegeven. Sylvie was verliefd en wou haar een voorstel doen ... Magda was wel heel benieuwd.

Omstreeks halfvijf kwam Sylvie terug thuis. Zij was iets later omdat ze nog enkele soorten paté gekocht had, samen met toastjes en een fles champagne. Maar de teleurstelling was groot toen zij zag dat Magda er niet meer was. De vogel was verdomme gaan vliegen.

De opluchting was groot toen zij de achterdeur hoorde opengaan en Magda zag binnenkomen met twee draagtassen van het warenhuis in de hand.

“Hallo. Ik had geen sleutel van je huis en wou toch voor een maaltijd zorgen. Ik heb dan maar de achterdeur gebruikt. Ik was toch niet lang weg. Hoe was je etalage?”

Sylvie kuste haar vriendin en schoot in de lach.

“Wat heb je gekocht? Toch niet hetzelfde als ik. Ik heb namelijk ook iets meegebracht.”

En zij toonde wat zij bij zich had.

“Mhm, dat wordt smullen straks. Kijk ...”

En nu was het de beurt aan Magda om Frans brood, een selectie kazen en een fles goede rode wijn op tafel te zetten. Beide vrouwen konden er samen om lachen. De fles champagne verhuisde onmiddellijk naar de koelkast, samen met de paté en de kaas. Sylvie ging zich even omkleden.

Rond halfzeven zei Sylvie:

“Kom, we gaan picknicken ...”

In de woonkamer schoof zij de salontafel wat aan de kant en spreidde een tafelkleed over de vloer op het tapijt. Zij dekte met bordjes, bestek en glazen terwijl Magda het eten en de drank erbij haalde. Muziek van Sinéad O’Connor klonk uit de boxen. Sylvie trok haar losse kleed over haar hoofd en stond nu naakt naast het tafelkleed. Zij reikte de hand naar Magda.

“Viens ... déjeuner sur le tapis ...”

Magda glimlachte schalks en volgde het voorbeeld. Naakt knielde zij naast het tafelkleed en opende de fles champagne. Zij vulde twee fluitjes en reikte er een aan Sylvie, vergezeld van een zachte kus op haar warme lippen.

“’n Toast ... op de toekomst! Dat de toekomst moge bruisen zoals deze champagne.”

De maaltijd die volgde liep wat vrolijk uit de hand. Het spel begon toen Magda een borst van Sylvie lichtjes insmeerde met paté en besprenkelde met champagne. Met haar tong likte ze het goedje naar Sylvie’s mond waar ze er samen van proefden. Even later gebruikte Sylvie Magda’s lustdriehoek als bordje voor wat kaas met rode wijn en ook dan vond haar tong een mooie weg. Het hek was helemaal van de dam toen Sylvie uit een lade een vibrator haalde en dat beide vrouwen dolle meiden werden. Dit was genieten, bewust deze keer en met volle overgave.

Het duurde een hele tijd alvorens de twee vriendinnen tot rust kwamen. Ze lagen toen een tijdje nog op het tapijt, nagenietend bij een glas champagne dat ze deelden.

“Sylvie?”

“Ja.”

“Toen je deze middag naar je werk vertrok, zei je dat je me vanavond een reactie zou geven. Je sprak geloof ik zelfs over een voorstel dat je me wou doen. Ik ben er echt wel benieuwd naar.”

“Oh graag. En dit is een geschikt moment. Ik heb je verhaal gehoord. Zoals je zei heb ik er een mening over maar geen oordeel. Ik wil dan ook niet ingaan op je verleden. Ik wil met jou naar de toekomst kijken en ik heb inderdaad een voorstel. Het voorstel is gerijpt na gisterenavond. Ik heb begrepen dat niets je hier nog bindt. En ik heb al vele jaren een droom om naar het zuiden te trekken, ergens in Frankrijk omwille van de taal die we beiden vlot spreken. Jij en ik verkopen allebei ons huis. En we gaan op zoek in het lekkere zuiden naar een droomhuis waar we een bed & breakfast-formule kunnen aanbieden aan gasten. Zo kunnen wij daar overleven, hebben een leuk huis en een inkomen zonder al te veel te moeten werken. In het begin kan ik eventueel nu en dan als zelfstandige etalagiste iets bijverdienen en jij kunt nog altijd een tijdje diamanten smokkelen. Jij kunt daar ook in volle vrijheid eventueel werken aan een sociologisch boek, want dat is wat je liefst wil doen. Laten we dat samen gewoon doen. Laat ons samen gelukkig zijn en zoveel mogelijk alleen de dingen doen waar wij ons goed bij voelen. En ik wil dit liefst van al doen samen met de vrouw van wie ik hou: jij...”

Er viel een stilte. Magda dacht na. Dit was een buitenkans. Er was hier inderdaad niets dat haar bond. En Sylvie bood haar een leuke uitweg aan.

“Amai, da’s een hele boterham ...Je klinkt wel verleidelijk. Een streep trekken onder het verleden, en gewoon herbeginnen.”

“Kijk, wij zijn allebei al dik in de dertig en we hebben allebei al wat ervaring opgedaan, goeie en slechte ervaringen. En we gaan samen op zoek naar een nieuwe context om vooral nog meer goede ervaringen op te doen en wat meer gelukkig te zijn.”

“En zo maar het verleden achterlaten? Ik heb hier wel een en ander uitgestoken dat niet oké is. En ik moet gewoon weggaan alsof er niets gebeurd is?”

Sylvie keek haar vriendin recht in de ogen terwijl haar stem vastberaden klonk.

“Ja. Aan wie heb je echt schade berokkend? Volgens mij aan niemand. Uw collega uit Eindhoven bijvoorbeeld. Die is een dossier kwijt, maar hij kan nog steeds verder werken en volgend jaar werkt hij vermoedelijk in Canada. Waar is de schade? De universiteit kan zonder jou ook verder blijven werken. Marc staat net zoals jij met een gebroken relatie die hij moet verwerken. Maar vind je niet dat hij wel erg strak omgaat met het principe van eerlijkheid en vertrouwen? Hij is er bijvoorbeeld niet bij blijven stilstaan dat er op aarde geen begeleiding bestaat voor mensen die plots kunnen veranderen in een vogel. Ik denk dat er heel veel mensen rare dingen zouden gaan doen als zij plots over dergelijke gave zouden beschikken. In de plaats van je te veroordelen, had hij ook kunnen kiezen om je te steunen. Jij bent niet schuldig voor de pijn die hij nu voelt.”

“En met mijn smokkel van diamanten heb jij ook geen moeite?”

“Nee, natuurlijk niet. De diamantensector werkt al vele tientallen jaren en ga maar zien hoe armzalig de toestand is voor de mensen die wonen in de gebieden waar diamant gevonden wordt. Die zitten daar te ploeteren in grote armoede en velen weten niet of er morgen eten zal zijn. Terwijl er daar weelde zou moeten zijn. De diamantensector is machtig en heeft de wet aan haar zijde, maar is duizend maal schuldiger dan jij die af en toe tien diamantjes smokkelt. Aan uw handen kleeft geen bloed, Magda.”

Magda kon haar oren niet geloven. Sylvie was gewoon al haar miskleunen aan het goedpraten! Dit kon wel eens heel leuk worden om samen met Sylvie naar een ander land te trekken en daar een ander leven te starten. Maar toen bedacht zij zich. Zij wou zich nu ook niet constant ingraven bij Sylvie. Zij moest ook de mogelijkheid behouden om los van Sylvie een eigen leven te behouden. Daarom reageerde zij naar Sylvie toe.

“Eh, daar zeg je zo iets! Ik kan als sociologe mij misschien inwerken in de situatie in de diamantstreek in Centraal-Afrika, mijn mogelijkheden, kennis en ervaring gebruiken om iets voor die regio te doen. Ik wil hierover nadenken, en zien wat ik kan doen, en hoe ik het kan uitwerken.”

“Bingo, schat. Dat is voor jou een mooie combinatie. We gaan samen wonen ergens in de Provence en leven daar lang en gelukkig. En telkens jij trips doet naar Afrika om diamantjes op te halen, blijf je daar ook een tijdje om je in te werken. En je komt wel op iets uit waar jij zinvol aan kan werken. Jouw eigen combinatie van zinvol bezig zijn en gelukkig leven. Pak het, Magda! Het biedt zich nu aan voor jou ...”

“Ik voel hier heel veel voor. Ik wil het allemaal wel nog laten bezinken. Ik kan je nu nog geen beloftes doen, Sylvie. Er is de voorbije dagen veel nieuws op mij afgekomen. Mijn relatie met jouw broer is nog maar net afgelopen en ik ontdek het lesbische in mij en beleef hoe onze vriendschap helemaal anders evolueert. Maar ik voel wel dat dit een goede richting is voor mijn leven. Het is alsof alle stukjes van mijn puzzel samenvallen.”

Sylvie nam zacht het hoofd van Magda in haar handen en gaf haar een warme kus. Haar stem klonk wat lager en warmer toe ze zei:

“Jij bent het passende stuk voor mijn puzzel, dat ik al heel lang mis en waarvan ik al heel lang droom. Ik kan heel geduldig zijn en je krijgt alle tijd. Maar ik kan je wel beloven dat ik het je heel moeilijk zal maken. Ik zal je overstelpen met alle liefde die ik in mij heb ...”

Magda had een glimlach om de lippen. Inderdaad, misdaad kan wel geld opbrengen maar loont niet. Verliefdheid en liefde daarentegen ...